
Butlletí Oficial del Bisbat de Mallorca

Butlletí Oficial del
Bisbat de Mallorca

Any CLXI / 2
febrer, 2021

Redacció i

Administració:

Apartat 26.
07080

Palma (Mallorca).

Dipòsit Legal

P.M. 335-1958.

Imprès a

Serveis Gràfic

Eugeni,

C/ Temple, 16

07001

Palma (Mallorca)

SR. BISBE

- Homilia de les Matines i Missa del Nadal del Senyor..... 65
- Homilia en la Festa de l'Estendard..... 71
- Homilia en la solemnitat de sant Sebastià, patró de Palma..... 79
- Pregària en temps de pandèmia, i quasi un any després, demanant la intercessió de sant Sebastià, patró de Ciutat..... 83
- Homilia en la celebració ecumènica de la Setmana d'Oració per la Unitat dels Cristians..... 95

-Carta a les autoritats civils de Mallorca amb l'obsequi de l'encíclica <i>Fratelli tutti</i>	99
-Homilia en el Dimecres de Cendra.....	102
-Homilia en la festa de la Càtedra de sant Pere.....	105
-Carta del Bisbe Sebastià a l'Església de Mallorca sobre la Quaresma i Setmana Santa.....	110
-Decret de suspensió dels actes de culte a l'exterior dels temples durant la Quaresma, la Setmana Santa i el temps Pasqual.....	120

CANCELLERIA - SECRETARIA GENERAL

-Nomenaments.....	122
-Cessaments.....	124
-Delegació de facultats.....	124
-Autoritzacions.....	125

SEMINARI DE MALLORCA

-Carta als preveres per la celebració del titular.....	127
--	-----

SECRETARIAT PER A LA INICIACIÓ CRISTIANA I EL CATECUMENAT

-Circular sobre restriccions en la catequesi.....	129
-Segona circular sobre restriccions en la catequesi.....	133

DOCUMENTS DE LA SANTA SEU

Sant Pare

- Mensaje del Santo Padre Francisco para la Cuaresma 2021..... 137
- Oració conclusiva de la Carta Apostòlica *Patris corde*..... 143

Congregació per la Doctrina de la Fe

- Responsum* de la Congregación para la Doctrina de la Fe a un *dubium* sobre las bendiciones de las uniones de personas del mismo sexo..... 144

INFORMACIÓ DIOCESANA

- Crònica de l'Església de Mallorca..... 154
- In memoriam*..... 161

Homilia de les Matines i Missa del Nadal del Senyor

Catedral de Mallorca, 24 de desembre de 2020

«S'ha d'unir a l'amor l'esperança, a més i
malgrat tot, la confiança en les reserves de bé
que té cada poble»

1. Nadal, el misteri d'amor més gran: Déu, fet infant, entra a la nostra història

La commemoració del naixement de Jesús a Betlem fa més de dos mil anys explica el sentit de la festa de Nadal, també la d'enguany marcada per la pandèmia de la Covid-19, posats a viure-la d'una manera diferent i no per això manco vertadera. «*No la celebrarem tant amb coses exteriors, sinó que la viurem des del nostre interior*», em deia ahir una persona que posava de relleu allò que és essencial aquests dies, la irrupció de Déu fet home en la nostra història. Aquest Déu que ningú no ha vist mai –com diu sant Joan– però que ara Jesús, agafant la nostra condició humana, ens l'ha fet conèixer. Celebram i agraiïm aquest immens do de Déu, la seva arribada a la vida de la nostra humanitat d'una manera *visible, prope-ra, humil*, autènticament *humana*, passant per les mateixes dificultats i crisis per les quals passa tothom.

La nostra vida, per tant, pren una *nova dimensió*, una dimensió *transcendent* que ens dona la capacitat de veure més enllà dels nostres ulls fins a descobrir la immensitat de Déu. Estam davant d'un **misteri d'amor de Déu a la humanitat**, la qual cosa vol dir que es tracta de quelcom

molt profund que ens supera, però que entra de ple dins la nostra vida fins al punt de donar-li el sentit més original. Déu, manifestat en Jesús, tot amor a tothom sense diferències de preferència d'uns sobre altres, encara que amb una prioritat pels més pobres perquè són els qui més el necessiten. Així es desvetla el misteri més gran, la més bona notícia que ens pot arribar i que, avui, en aquest Nadal ens omple d'*alegria* i d'*esperança* enmig de la situació de pandèmia que no ens deixa tranquils. Així i tot, allò que semblava impossible ara es fa realitat de la manera més inaudita.

La bona notícia del naixement de Jesús a Betlem és i serà sempre nova, actual i original, «*amb una originalitat que no consisteix en idees noves, sinó en la mateixa figura de Crist, que dona carn i sang als conceptes, un realisme inaudit*» (Benet XVI, *Deus caritas est* 12). L'esperança de tot un poble, la nostra pròpia esperança, descobreix que la seva font es troba en Déu, en el Déu que només pot estimar i que ens cerca incansablement, que s'identifica amb tot allò que vivim i patim, que es posa al nostre costat i ens acompanya. Fins i tot ens diu: «**Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món... No tingueu por!, confiau!**» (cf. Mt 28,20).

2. El Nadal d'enguany, el del 2020, i la pandèmia del Covid-19

També enguany, enmig del desconcert que provoca aquesta malaltia que *no acabam d'erradicar*, que *reapareix amb nous brots* en qualsevol lloc de la **humanitat** i de les **nostres illes**, amb la por i la incertesa que l'acompanyen, amb crides a la *responsabilitat* i a portar-nos bé posant tots els mitjans, però també amb *disgust* per no poder desplegar les activitats laborals i d'oci amb la nor-

malitat que demanen per a dur una vida mínimament equilibrada des del punt de vista econòmic, professional, familiar i emocional.

Després de 9 mesos de pandèmia ens començam a sentir molt pobres de recursos perquè no arribam a aconseguir l'estabilitat desitjada. **Després de 9 mesos de pandèmia**, no podem oblidar i més durant aquestes festes, la memòria de les més de *80.000 persones del nostre país que ens han deixat*, més les *454 a les nostres illes* (segons les dades d'aquest matí) i que avui feim presents amb el nostre *afecte* i la nostra *pregària*, a elles i a les seves famílies que troben el buit que han deixat a cada casa i a cada taula de Nadal. També avui, en aquest estrany Nadal, pens i preg per tants *ancians* i *ancianes* que se n'han anat en silenci, sense rebre l'afecte familiar dels darrers moments i *els qui en el moment de ser enterrats* no han pogut comptar amb aquella mirada d'amor que quedaria gravada en el cor d'algú que s'ha sentit estimat. En aquest moment i és d'agrair, també he de dir que molts han vist substituïda la presència familiar i han comptat amb la *pregària de l'Església* en el cementeri i després a la parròquia. **Després de 9 mesos de pandèmia**, segueix viu el reconeixement dels *mils de metges i metgesses, infermers i infermeres*, amb tot el *personal sanitari, treballadors i treballadores dels hospitals, clíniques, ambulàncies i farmàcies, tot el món relacionat amb la medicina, la pastoral de la salut i del dol...*, que no han deixat en cap moment d'estar en peu de feina i, en moltes ocasions, fent més del que la professió els obligava. La **gratuïtat**, l'**empatia**, el **servei** fet amb tota *estimació* i *misericòrdia* han fet que molts malalts i persones d'edat i amb discapacitat, confinades als seus domicilis i a les residències, trobessin algú que estava per elles i rebessin l'amor familiar que, per les restriccions

de visites, els faltava. És en cada malalt que Jesús, pobre com ell o com ella, ha rebut la visita d'aquests **nous pastors d'avui** que hi han acudit *guiats per l'estrella de l'amor i l'anunci de l'àngel* a **cada habitació, a cada UCI, a cada lloc on s'han fet presents amb la seva atenció professional i qualitat humana**. Gràcies a tot això, són incomptables els qui han estat atesos i s'han salvat. Per això, tinguem presents tots els *sanitaris* que ara, just en aquests moments, estan treballant atenent els malalts, o els *familiars* que atenen els seus, mentre **uns com ara nosaltres celebrem la nostra missa de Nadal** i ens emocionam reunits a l'església amb el **cant de la Sibil·la** que anuncia el naixement de Jesús, i **com altres que són a casa sopant junts** i gaudint d'un entranyable i joiós ambient familiar. Des d'aquí i per ells i elles, malalts i professionals i familiars que estau al seu costat, tot el nostre reconeixement agraït i la nostra pregària.

També, **com els pastors i els reis mags**, quants *transportistes* i *camioners* **durant aquests 9 mesos de pandèmia** s'han atracat a Jesús qui s'ha fet present a una ciutadania necessitada de queviures, de pa de cada dia, ja sigui en els mercats, botigues i restaurants, o repartint allò més bàsic en els llocs de repartiment de menjar, de roba o d'ajuda econòmica amb el drama dels qui no han cobrat els ERTO o no han pogut disposar de la renda mínima o per qualsevol motiu han vist rebaixades les seves pensions. **Són també els pastors i pastores d'avui que han anat allà on l'estrella de la solidaritat i la misericòrdia els ha conduïts**. Com Jesús, a la cova de Betlem, són molts els qui s'han vist atesos en les seves necessitats materials, humanes i espirituals. Avui, especialment, vull pensar, i pregar per ells, en aquests 3.000 *transportistes retinguts entre França i Anglaterra*, que

han repartit tant per tot arreu durant aquests 9 mesos i, ara, es veuen impeditos de celebrar Nadal a casa, amb les seves famílies. Preguem perquè aquesta situació angoixosa ben prest s'acabi i arribi la solució tan desitjada.

3. L'experiència de proximitat que hem viscut cadascú i la novetat que aporta a la humanitat el naixement de Jesús

Fins ara, m'he fixat en allò que en aquests moments és més urgent, la llista seria llarga, **us demanaria que la completéssiu vosaltres des de la vostra experiència de coneixement del que us envolta**, família, amics, vesins, companys de feina, parròquia, persones a l'atur, especialment els joves que veuen amb preocupació el seu futur, els qui no s'han pogut desplaçar i no estaran amb la família aquests dies, tanta gent que en aquests moments necessita suport, un *gest d'afecte*, una *telefonada*, una *felicítació*, un *somriure*, una *acció solidària*, una *ajuda efectiva*, una *paraula d'ànim*... Si ho fem així, serà cert allò que diu el profeta Isaïes: **«El poble que caminava a les fosques ha vist una gran llum, una llum resplendeix per als qui viuen al país tenebrós. Els ha omplerts de goig, d'una alegria immensa... Ens ha nascut un nin... Déu li ha posat aquest nom: conseller prodigiós, Déu-heroi, Pare-per-sempre, Príncep de pau...»** (cf. Is 9,1-6).

L'esperat naixement de Jesús va dur un canvi radical a la humanitat, tant que els anys de la nostra era cristiana els comptam des d'aquesta data i, com diu sant Pau a Titus, ens dona la notícia que **«s'ha revelat l'amor de Déu que vol salvar tots els homes, i ens ensenya que abandonem la impietat i els desigs mundans, per viure en aquest món una vida nova de so-**

brietat, de justícia i de pietat, mentre esperam que es compleixi feliçment la nostra esperança, que es manifesti la glòria de Jesucrist, Déu gran i salvador nostre. Ell s'entregà a si mateix per nosaltres, per rescatar-nos, deixar-nos nets i fer de nosaltres un poble ben seu, apassionat per fer el bé» (cf. Tt 2,11-14).

Nosaltres **som aquest poble ben seu**, que tenim moltes ocasions per a demostrar-ho i que **volem també ser un poble apassionat per fer el bé**. Aquest és l'*objectiu* que tots i totes volem i tractam de fer realitat. En aquests moments també pens en **els qui ens regeixen i les autoritats sanitàries** i tenen aquesta *voluntat de servei*, amb la preocupació diària d'haver d'*orientar la població en vista que tots siguem molt responsables i evitem contagis i majors mals*. Vull reconèixer, agrair i donar tot el suport a la seva dedicació i fer-ho com fins ara amb la col·laboració que de part de l'Església saben que tenen. La voluntat d'encertar hi és i n'hem de ser conscients.

El **papa Francesc, qui al llarg d'aquests 9 mesos de pandèmia ens ha acompanyat amb la seva pregària i els seus consells**, ha dit recentment, i no pensant només en els qui ens governen sinó en tots, que *«la política uneix a l'amor l'esperança, la confiança que hi ha en les reserves de bé de cada poble, malgrat tot»* (FT 196). L'important és que tots hi posem de la nostra part assumint cadascú la pròpia responsabilitat per conservar bé aquestes reserves de bé que té cada poble i tenim cadascú i que, sobretot convertim aquest temps d'incertesa que vivim en una nova oportunitat per reforçar els **vincles d'amistat, de confiança, de germanor, de solidaritat i d'esperança**. Amén.

Homilia en la Festa de l'Estendard

Catedral de Mallorca, 31 de desembre de 2020

1 Jn 2,18-21. *Us he escrit sabent que coneixeu la veritat. La mentida no ve mai de la veritat.*

Salm 95. *El Senyor judicà el món amb justícia, tots els pobles amb la seva veritat.*

Jn 1,1-18. *La gràcia i la veritat ens han vingut per Jesucrist.*

Tots som conscients de la manera com la pandèmia del Covid-19 ens està afectant i com ha alterat també les festes i avui aquesta de l'Estendard, fins al punt d'haver de suprimir-se la majoria dels actes als quals estàvem acostumats. També ens afecta a nosaltres, els cristians, que també cada any hi aportam la singularitat de la **celebració de l'Eucaristia** i la **pregària pel nostre poble i per les autoritats que ens regeixen**. Una festa per a una major consciència de poble i d'Església, per a tots els qui la nostra fe ens porta a viure el compromís ciutadà com un acte de caritat social i política, fonament de l'amistat social i de la fraternitat universal. Tenim motius per a celebrar aquesta festa en allò que té de vivència cristiana, perquè **la trobada amb Jesús** -Ell que és la Paraula que prové de Déu i és Déu- sempre es *font de joia*, de *nova força*, de *compromís social* i, en aquests moments, sobretot, de *consol*, de *cohesió comunitària* i d'*esperança*.

Ahir fosquet, celebrant **la tradicional Eucaristia de vigília a la basílica de sant Miquel**, i commemorant el moment en el qual el rei en Jaume invoca la Mare de Déu de la Salut, patrona de la ciutat, també nosaltres, als seus peus, ja teníem l'objectiu de fixar-nos en la pri-

mera necessitat d'avui «la Salut», nom amb el qual se-
gueix essent invocada per la ciutat. Per això, ja ahir, com
ho hem anat fent durant aquests llargs mesos de pan-
dèmia, **invocàvem la seva intercessió perquè siguem
alliberats d'aquesta malaltia contagiosa** que, d'una
forma o altra, és la causa de *confinament*, de *privacions
de llibertat i de moviments*, d'*estrictes mesures de preven-
ció*, també de *patiment*, de *por* i d'*incertesa*. Som aquí,
Senyor, portant tot aquest feix i el que volem és enfortir
la nostra confiança en Vós, Pare de misericòrdia, perquè
ens mantingueu fermes i solidaris, ben disposats a allar-
gar la mà a qui ho necessiti, decidits a no defallir en les
respostes que a cada moment hem de donar.

Aquest és el motiu pel qual avui, aquí, a la nostra Seu,
mare de les esglésies de Mallorca, ens hem reunit per
pregar. No tenim altra intenció que **descobrir una ve-
gada més la presència de Déu en el camí de la nos-
tra història religiosa i secular, i escoltar la paraula
que ens diu**. Llegir l'actualitat d'allò que avui comme-
moram i que va tenir lloc l'any 1229, ens situa davant
d'una *realitat nova i complexa*. No hauríem imaginat mai
fa un any que tot rodés d'aquesta manera i que els nos-
tres esquemes i organitzacions haguessin de sofrir uns
canvis d'hàbits tan inesperats. Per això, hem hagut de
plantejar-nos moltes coses de nou i donar respostes a
què no estàvem acostumats. La situació de **precarietat
sanitària i econòmica** afectada, no en casos aïllats sinó
en la seva globalitat, **ens ha forçat a pensar més en allò
que és essencial** i, així, *anar deixant de banda tot allò
altre que és més secundari i prescindible*. Ens ha fet més
pobres, però tal vegada més austers, més empàtics i més
autèntics.

Fa un any, tal dia com avui, us convidava a contem-

plar la nostra memòria històrica mitjançant aquells esdeveniments que han marcat de forma definitiva en el temps el camí del nostre poble. Per això, us deia que els conceptes de **país**, de **tradició viva**, de **cultura**, de **llengua**, de **trets identitaris** que s'han anat consolidant amb el pas dels segles tenen l'origen en una data que ha estat sempre un referent important. **Diverses cultures**, amb la seva pluralitat de manifestacions *polítiques, socials, religioses, ciutadanes i familiars*, han anat configurant estils de vida i creant tradicions que han passat de generació en generació i han mantingut una forma de dir, de ser i de fer en què tots ens hi sentim d'alguna manera implicats. De tot això avui, un any més, en feim memòria. La ruptura amb el passat ens trauria perspectiva per a edificar el present i posar bones bases de futur. Per això, l'hem de tenir present amb les seves **ombres** i les seves **llums**, això sí, amb un sa esforç de **discerniment** i de **perspectiva històrica**.

La veritat de la nostra història, la de sempre i la més recent tan condicionada, *ens convida per fidelitat a obrir-nos a la creació de nous vincles socials veritablement humans*. **Hem de posar més humanitat en tot allò que emprenem**. Darrerament s'han valorat molt tots els **gestos de germanor i de solidaritat** que hem pogut presenciar i veure com a moltes persones i famílies se'ls anaven obrint camins que mai no haurien sospitat. Aquesta **veritat** és la d'**uns homes i dones que no han cercat els seus propis interessos, sinó que han servit gratuïtament i incondicionalment la comunitat humana**, tan mancada de recursos materials i humans, tan necessitada d'acompanyament espiritual, tan buida d'afecte, tan minvada de companyia... Avui, sant Joan evangelista ens escriu precisament en aquest sentit, pensant en els qui «**coneixem la veritat**» (1Jn 2,18-

21), la qual cosa significa conèixer Jesús amb tot el que conté de *profunditat*, de *gràcia*, de *capacitat de discerniment*, d'*actitud de servei*, d'*estimació*, de *sensibilitat* per allò que és més feble i necessita atenció, de *responsabilitat* a estendre el bé, de *servir* el bé de tots i posant com a prioritat la dignitat emanada dels **drets humans** per a tothom.

Tot aquest temps de pandèmia ens ha mostrat una forma peculiar de viure aquesta veritat quan hem compartit vivències comunes, situacions que tots hem viscut: la *incertesa*, la *por a la malaltia*, l'*aïllament social i físic*, les *situacions de dol*, la *carestia de recursos humans, materials i espirituals*. Des de Càritas, en un immens treball desplegat per tot arreu, s'ha donat a conèixer com en els casos de participants amb alta vulnerabilitat s'han hagut de tenir en compte moltes coses a nivell de *prevenció*, com assegurar el manteniment del *compliment terapèutic*; detectar possibles *conductes de risc*; conèixer a fons cada realitat familiar i detectar possibles situacions sobrevingudes pel *confinament*, com la *violència familiar*, les *crisis d'ansietat*, els *signes depressius*...

Aquesta situació extrema que estam vivint ha afectat -com he dit abans- les persones més vulnerables, però també **moltes persones normalitzades** que han vist tomballejar-se el seu estil de vida i les bases sobre les quals s'assentava la seva seguretat. “*Mai m'hauria imaginat haver de demanar ajuda per pagar el lloguer*”, expressions com aquesta i altres que mostren un sobtat canvi de vida cap a precari, cap a una *pobresa severa*, fan veure el patiment que crea haver de dependre d'ajudes puntuals i no tenir cap perspectiva de solució perquè s'ha entrat en el grup dels milions que estan a l'atur, o

dels mils que no han cobrat els ERTO, o dels qui han vist reduïdes les ajudes de què disposaven. I un problema sobrevingut: **qui ajuda els qui ajuden?** Que de **persones entregades** a nivell *sanitari, professionals i voluntaris* de diferents oficis han arribat a *moments d'extenuació i esgotament* per l'allau de situacions complicades a atendre i no poder comptar amb prou recursos ni prou ajuda humana.

Aquesta és la situació del nostre poble en un moment en el qual voldria que fèssim l'esforç de veure-ho així des de la fe. **Jesús s'hi encarna a través de tantes persones que en nom seu** -sabent-ho o no- **estan regalant temps i oferint vida en bé dels altres.** Ens diu el papa Francesc que és el «**gust espiritual de ser poble**» (cf. EG 268-274) i ens demana fer l'esforç de mirar com Jesús estima el seu poble i té mil detalls d'atenció a la gent, als més petits i exclosos, als malalts i als pecadors, als joves, a les dones, als estrangers, als d'altres creences... «*L'entrega de Jesús a la creu -dirà- no és més que la culminació d'aquest estil que va marcar tota la seva existència. Captivats per aquest model, desitgem integrar-nos a fons en la societat, compartim la vida amb tots, escoltem les seves inquietuds, col·laborem materialment i espiritualment amb ells en les seves necessitats, alegrem-nos amb els qui estan alegres, plorem amb els qui ploren i comprometem-nos en la construcció d'un món nou, braç a braç amb els altres. Però no per obligació, no com un pes que ens desgasta, sinó com una opció personal que ens omple d'alegria i ens atorga identitat.*

Per tot això, avui l'**aportació cristiana a la festa de l'Estendard**, junt amb aquestes **virtuts cíviques** que he anat comentant i tot allò de bo que cada dia hem de fer per *cuidar-se cadascú, cuidar els altres i cuidar l'en-*

torn en el qual vivim i sobre el qual exercim tanta influència, **la nostra aportació és la pregària**, la qual, a més de ser un **acte de fe** en el Déu creador i misericordiós, és una **acció de solidaritat** en bé de tot el poble pel compromís d'implicació que amb ell suposa. *Pregar pel poble, en el cor del poble i amb el poble*, i en el nostre cas *pel poble mallorquí* i com a Església que en forma part, és comprometre's i molt en el seu caminar. «**Si no es demostra amb les obres, la fe tota sola és morta**» (Jm 2, 17).

Hem vingut per pregar, però la **pregària** no pot quedar reduïda a una autocomplaença o a una bella utopia. *La pregària ens insereix en el cor de la vida* i en tot allò que hi trobam. El primer que trobam és la necessitat de crear vincles que assegurin un **camí de fraternitat** en el qual es va forjant l'**amistat social**, mentre es van llimant i superant diferències que contenen errors, corrupció i ineficiència. El camí eficaç cap a la fraternitat i la pau social -diu el papa Francesc a *Fratelli tutti*- és el d'una **sana i bona política**. En l'actual situació, va bé pensar que «*hi ha coses que han de ser canviades amb replantejaments de fons i transformacions importants. Només ho pot liderar una sana política, convocant els més diversos sectors i els sabers més variats. D'aquesta manera -segueix dient el Papa- una economia integrada en un projecte polític, social, cultural i popular que cerqui el bé comú pot obrir camí a oportunitats diferents, que no impliquen aturar la creativitat humana i el seu somni de progrés, sinó orientar aquesta energia amb vies noves*» (FT 179; LS' 191). Tant de bo que vagi per aquí la **nova normalitat!**

És important que en una **fiesta del poble**, de caire polític pel seu origen i significació com és la de l'Estendard,

puguem dir que «*qualsevol esforç en aquesta línia esdevé un exercici suprem de caritat. Perquè un individu pot ajudar una persona necessitada (com tant ho veim en aquest temps de pandèmia), però quan s'uneix a altres per a generar processos socials de fraternitat i de justícia per a tots, entra en el camp de la més àmplia caritat, la **caritat política**. Es tracta d'avançar cap a un orde social i polític l'ànima del qual sigui la **caritat social**. Una vegada més -ens ho diu el papa Francesc-, **us convoco a rehabilitar la política que és una altíssima vocació, una de les formes més precioses de la caritat, perquè cerca el bé comú**» (FT 180).*

Segons Jesús, a qui reconeixem com a Llum i Paraula per a la nostra vida, la caritat és la síntesi de tota la Llei (Mt 22, 36-40) «*això suposa reconèixer que l'amor, ple de petits gestos d'atenció mútua, és també civil i polític i es manifesta en totes les accions que pretenen construir un món millor. Per aquesta raó, l'amor no solament s'expressa en relacions íntimes i properes, sinó en les macro-relacions, com les relacions socials, econòmiques i polítiques*» (FT 181).

«*Aquesta caritat política suposa haver desenvolupat un sentit social que supera tota mentalitat **individualista***» (FT 182). I també **populista**, en tant que ignora la legitimitat de la noció de poble, fins i tot podria incloure l'intent d'eliminar la mateixa paraula "democràcia" (cf. FT 157). Més encara, «*pot derivar en insà populisme quan es converteix en l'habilitat d'algú per a captivar en vista a **instrumentalitzar políticament** la cultura del poble, en qualsevol signe ideològic, al servei del seu **projecte personal** i de la seva **perpetuació en el poder***» (FT 159).

Quan els cristians s'insereixen en les realitats temporals i es comprometen en la transformació de la

societat segons l'Evangelí -que trobam tan ben concretat en la doctrina social de l'Església i el pensament social dels darrers Papes, com ara el papa Francesc-, **els passa com a Jesús**, tal com ho hem llegit avui a l'Evangelí, que **«el món no l'ha reconegut. Ha vingut a casa seva i els seus no l'han acollit»**. Però a la vegada hi ha una promesa, que **«a tots els qui l'han rebut, als qui creuen en el seu nom, els concedeix poder ser fills de Déu»** (Evangelí, cf. *Jn* 1,1-18). Aquesta és la dignitat que Déu ens concedeix i que es verifica en la persona que estima i que es tradueix en **«amor social»**, que el papa Francesc defineix com *«aquella força capaç de suscitar vies noves per afrontar els problemes del món d'avui i per a renovar profundament des del seu interior les estructures, les organitzacions socials i els ordenaments jurídics»* (FT 183). Per això té tanta força **la caritat**, perquè **«és en el cor de tota vida social sana i oberta»** (FT 184).

Celebrar enguany la festa de l'Estendard, Diada del nostre poble de Mallorca, i fer-ho d'aquesta manera tan retallada per la pandèmia, *no ens eximeix dels nostres compromisos de ciutadans com a poble*, sinó ben al contrari, **ens és un estímul per entregar-nos encara més a estimar-lo i a servir-lo en les persones concretes que el formen** i, en aquest moments durs que vivim, **amb preferència pels malalts i els més afectats a tots nivells**. Amb l'esforç de tots i amb l'ajuda de Déu, ens en sortirem, *tinguem seny, facem bondat, evitem ocasions de contagi, confiem*, i *que la flama de l'amor mantengui ben encesa l'esperança*. Que així sia!

Homilia en la solemnitat de sant Sebastià, patró de Palma

Catedral de Mallorca, 20 de gener de 2021

Is 26,1-4 (1ª lectura); He 13,1-2.5-6.14-16
(2ª lectura) Lc 6,17-23a (Evangeli)

«*Aquell que posseeix la paraula de Jesús, pot també, de debò, escoltar el seu silenci*» (St Ignasi d'Antioquia). Ho llegiem aquesta setmana en sant Ignasi d'Antioquia i era com una invitació a estar molt atents al que està passant, atents a **tanta paraula** que flueix, però també fent l'esforç d'escoltar Déu enmig de **tant de silenci** que embolcalla els carrers i les places, els establiments públics barrats, les esglésies amb l'aforament reduït i els llocs de lleure i diversió impeditos... Noves mesures més restrictives perquè no acabam de ser prou responsables i els contagis avancen infectant tot el que troben o els afavoreix. Tanmateix, enmig d'aquesta situació, **no hem renunciat a viure la festa de sant Sebastià** -com les altres festes d'aquest temps- **amb el seu sabor cristià, original**, fent cas de l'encàrrec de Jesús quan institueix l'Eucaristia i deixa dit com a testament «*feis això en memòria meva*». Per això, ho feim estant units aquí, per **escoltar la Paraula** que ens ve de Déu i per a ser també **feels escoltadors del seu silenci**, com deia Ignasi d'Antioquia.

Avui, una vegada més, la **referència a Jesús**; la **referència als sants**, com avui a **sant Sebastià**; la **referència als conciutadans** que ens han precedit, i que també en les diferents pestes demanaren la seva intercessió; la **referència a la nostra ciutat i a tot el cos social**; referents que ens obren els ulls a una necessitat que de cada vegada apareix amb més intensitat, i es la de sentir-nos coresponsables del seu caminar històric,

sense renunciar a allò que més ens ha de configurar com a poble, que és la seva **cohesió**, el seu **esforç compartit**, les seves **mesures de prudència**, en una situació tan delicada en què ens hi va la salut personal i col·lectiva i és l'únic de la nostra part que ens ha de salvar de tants contratemps. Abans d'ahir llegia a la Litúrgia de les Hores aquell conegut text de sant Pau a la comunitat de Corint: «**Déu ha disposat el cos de tal manera que no hi hagi desacord, sinó que tots els membres tinguin la mateixa sol·licitud els uns pels altres. Per això** -diu, **quan un membre sofreix, sofreixen amb ell tots els altres, i quan un membre és elogiat, tots els altres s'alegren amb ell**» (1Co 12,24-26). Aquesta és la pràctica que Déu ens demana en aquesta conjuntura històrica que ens toca viure: que no hi hagi desacord entre nosaltres i que ens identifiquem amb els sofriments i les alegries dels altres.

És cert que aquesta sol·licitud dels uns pels altres no sempre hi és quan hi ha comportaments que desdiuen del conjunt i són un obstacle per a la convivència en pau i, a més, alteren l'equilibri social i fins i tot emocional que ens ha d'ajudar a mantenir-nos serens per afrontar allò que cada dia ens toca viure. Són actituds que hem de fer desaparèixer perquè desdiuen d'un «poble just», tal com la Paraula de Déu ens convida a fer-ho realitat entre nosaltres i, de forma especial, a **la nostra ciutat, que, com els nostres avantpassats, avui invo-ca la misericòrdia de Déu recorrent a la intercessió de sant Sebastià**. Ens hem d'enorgullir del que hem llegit en el profeta Isaïes referit al país de Judà quan ho podem contemplar des de la perspectiva també profètica de la nostra terra, de la nostra ciutat que s'honora de tenir sant Sebastià com a patró. Diu Isaïes: «**Tenim una ciutat fortificada, amb murades i baluards que**

la salven. Obriu les portes i entrarà un poble just que guarda la fidelitat i manté ferm el seu cor. Vós el guardau en pau, perquè confia en vós. Confiau sempre en el Senyor» (Is 26,1-4). Meditant aquest text des de la perspectiva actual, m'he demanat *quines són avui les nostres fortaleses, quines són aquestes murades i aquests baluards que salven la nostra ciutat?* És fort que ens ho demanem quan la crisi econòmica ve a ser com un cercle que ens ofega i sembla que hi ha poques perspectives de solució a curt termini. **No podem pensar que la fortalesa, aquestes murades i baluards als quals ens havíem acostumat i ens donaven tanta seguretat, ara poden esdevenir novament un fracàs quan l'atropellament que molts viuen és provocat per un individualisme consumista que ens corromp.** I és que «els altres» no han entrat en el full de càlcul de la nostra voluntat d'austeritat i capacitat de compartir. *«Llavors, els altres es converteixen en mers obstacles per a la pròpia tranquil·litat plaent. Llavors, els altres són tractats com a molèsties i l'agressivitat creix. Això s'accentua i arriba a nivells exasperants en èpoques de crisi, en situacions catastròfiques, en moments difícils en què surt a plena llum l'esperit del “campi qui pugui”. Tanmateix, encara és possible optar pel conreu de l'amabilitat. Hi ha persones que ho fan i esdevenen estrelles enmig de la fosca»* (FT 222). Vet aquí les fortaleses, les murades i els baluards que fan possible que per les seves portes hi entri un poble just, com diu Isaïes.

És d'alabar la voluntat d'**empatia**, d'**amabilitat**, de **servei**, de **gestió que plens de solidaritat** i d'**atenció cap als més febles** -sobretot els *malalts* i els *més mancats de recursos bàsics i de solvència econòmica*- han estat a l'orde del dia des de sempre, però de forma més i més creixent des que va esclatar la pandèmia. **Hi descobrim**

molts signes d'esperança, una crida a viure la fraternitat amb uns esquemes nous que fugen de qualsevol pretensió de domini i opten per un estil de vida que no exclou ningú sinó que integra més i més tothom. **S'ha de passar de la competició a la cooperació i així crear nous vincles de relació entre les persones i entre les institucions, on tots els drets humans són respectats i els deures corresponents són practicats.** No podem exigir res als altres sense abans exigir-nos-ho a nosaltres mateixos. Necessitam expressar un estat d'ànim -com ens demana el papa Francesc- «*que no sigui aspre, rude i dur, sinó afable, suau, que sosté i conforta*» (FT 223). Decidim-nos per l'**amabilitat de tracte**, ja que **el bon tracte ha de ser una de les claus de la fortalesa que ens ha de mantenir en forma.** Quan avui també hem escoltat el fragment de la carta als cristians hebreus, que diu que «**no deixem mai d'estimar-nos fraternalment i d'acollir els forasters**» (He 13,1-2), i «**que no ens oblidem de fer el bé i de compartir amb els altres allò que tenim**» (He 13,16), ens està exhortant a **recrear noves formes de viure**, per a fer, no sols més lleugera la situació que origina la pandèmia per l'ajuda que ens hem de donar els uns als altres, sinó per **erradicar del tot aquella altra pandèmia que és la globalització de la indiferència.**

Això és el que avui demanam en la nostra pregària, tot recordant i valorant la fe dels qui al llarg dels segles han invocat la intercessió de sant Sebastià com a protector contra la pesta. Com versa una de les moltes gloses que han aparegut, també nosaltres deim pregant: «*Senyor, Sant Sebastià, vos que sou tan eficient, i d'una pesta inclement Palma un pic vàreu salvar, tornau, que en aquest moment vos tornam necessitar*». La **pregària** és important i molt necessària, és com la respi-

ració, i més si ve plena de Paraula de Déu i de l'esperit evangèlic, però **ens exigeix a la vegada que hi col·laborem amb tot allò que estigui en la nostra mà i completi la invocació.** Pens en aquelles paraules de Jesús als seus deixebles quan, tornant de la missió que els havia encomanat, es queixen perquè no han pogut vèncer el mal com volien... Jesús els diu que **hi ha certs «demonis» que només es poden vèncer amb la pregària i el dejuni.** Tal vegada, aquest és el que hem d'integrar i ens falta: **dejuni** que vol dir *austeritat, renúncia, confinament, retallada d'horaris, abstenir-se de coses ben legítimes* perquè altres les puguin tenir, *deixar de competir i cooperar, compatir i no acaparar, privar-se de beneficis propis* perquè altres també puguin tenir una oportunitat... Sabem que el dejuni no és agradable, que és sols un mitjà per aconseguir un **objectiu que és de tots i és la salut,** també de tots i per a tots.

Contemplant Jesús, des del fragment de l'Evangeli que hem proclamat, el veim com tot això ho realitza en la seva vida i ens en dona exemple. Hi ha els deixebles, molts dels seus seguidors, una gentada del poble que havien vingut de tot el país per **escoltar-lo i fer-se curar de les seves malalties** (cf. *Lc 6,17-23*). Afegim-nos-hi també nosaltres, com ho va fer el jove **sant Sebastià,** al qui ajuntant-li la benaventurança que Jesús dedica als pobres, als qui passen fam i als qui ploren, hi afegeix la persecució pel fet de seguir Jesús, qui havia dit: **«Feliços vosaltres quan per causa meva la gent vos odiarà, vos esquivarà, vos ofendrà i denigrarà el vostre nom: aquell dia alegrau-vos i feis festa, perquè la vostra recompensa és gran en el cel»** (cf. *Lc 6,17-23*). No ens ve de nou que avui passi el mateix i visquem les mateixes reaccions de rebuig i d'indiferència. Hem de ser forts, com els màrtirs, per això també demanam

a la pregària poder vèncer aquests contratemps i, des de la *intel·ligència* i la *voluntat*, col·laborar amb el Senyor per aconseguir la salut del nostre poble, de tota la gent. Que així sia!

**Pregària en temps de pandèmia,
i quasi un any després,
demanant la intercessió de sant Sebastià,
patró de Ciutat**

En la festa del sant màrtir, Sant Sebastià, patró de la nostra Ciutat, acudim, confiats, a vós, Pare entranyable i Déu de tot consol, en un moment molt delicat per a tots nosaltres i tota la humanitat. El mal de la pesta s'està estenent més i més, i sense control, creant cada dia noves víctimes per l'augment dels contagis.

Pensant i pregant per tota la nostra Església i per la nostra societat, som part d'un cos social que volem que tot ell gaudeixi de salut, gràcia que esperam de la vostra bondat i de l'amor que ens teniu. Volem ser una ciutat fortificada, un poble que se sap defensar, no pels elements materials que ens envolten, sinó per la vostra mà.

Ja duim molts mesos, quasi un any des del primer confinament, ha estat un temps d'alts i baixos, d'anar i venir, de recomençar. Hi ha temps de tot, de veure que anàvem superant-nos i vencent, temps d'irresponsabilitats, de no-cooperació ni ganes d'avançar, temps de reivindicacions, d'exigències, de demanar comptes.

Sovint ens costa pensar que aquí no val el "*campi qui puguí*", que necessitam descobrir-nos i estar al servei els uns dels altres. Que, animats sempre per la plena comunió amb vós, Pare nostre, puguem reproduir en la nostra vida el misteri del "*nosaltres*", vencent la pitjor reacció, la de caure en l'autopreservació egoista.

Seguim contemplant com molts han entès que ningú no se salva sol. Apareix amb molta constància i entrega

qui ho està donant tot, les hores de voluntariat, serveis complementaris i ajuda a cases. Són la notícia, a més, que una nova mentalitat està naixent, que la incertesa i el dolor fan que repensem nous estils de vida.

Mentre tanta gent pateix i es veu mancada d'allò més essencial, ens dol que s'utilitzi aquesta pobresa per a treure'n un benefici, no sempre mirant el bé de l'altre, sinó cercant el que és propi. Us hem de demanar perdó per tanta indiferència davant del mal, de no ser prou valents a l'hora d'enfrontar-nos-hi per vèncer-lo.

Vós, que ens heu creat per amor i sou Bellesa i Saviesa infinites, feis-nos col·laboradors de la vostra obra creadora i salvadora. Que les conseqüències d'aquesta pandèmia no les desfigurin, sinó que sapiguem treure bé de tot el mal que haurà escampat. Sabem que el vostre Fill, Jesús, ja ens ho ha guanyat, ressuscitant.

A les nostres parròquies i esglésies, el treball no cessa mai. Els treballadors de Càritas atenen sense descans els més afectats, Casa de Família acull els sense sostre fent camí amb altres entitats, els capellans i diaques segueixen presents atenent els malalts, fent un servei de misericòrdia presents en els tanatoris i cementeris.

És cert que aquests dies heu tocat i seguiu tocant els nostres cors. Ho feis obrint-nos a fer el bé, a la solidaritat, a fer gestos humanitaris. Feis que sempre pensem més en els altres que no en nosaltres mateixos, és la força del vostre Esperit que inunda el nostre interior i ens fa estimar. Us demanam, amb confiança, que ens mantingueu en el vostre amor!

Al llarg de la història, el poble ha confiat en la vostra

protecció, en diferents ocasions i per mor de les vàries pestes que ha sofert, sempre ha acudit demanant la intercessió del màrtir Sant Sebastià, tenint a prop aquell qui, seguint Jesús, va patir també el suplici. El seu patrocini ha marcat el caminar d'aquest poble que us suplica.

Feis enfora de nosaltres aquest mal que dura tant i tant ens afligeix. Mirau els vostres fills i filles, germans i germanes d'aquí i d'arreu, és tota la humanitat que plora la mort de milions dels seus membres, són els pobles i les famílies que imploren la vostra misericòrdia, que esperen la vostra acció salvadora i la fi d'aquesta pandèmia.

Aquest drama, oh Déu que ens estimau, el volem suportar amb vós, perquè sabem que, en Jesús, el mal, el pecat i la mort, s'han vençut des del silenci, us manifestau a través de molts homes i dones, germans i germanes nostres, que estan arriscant la seva vida i salut, que tenen molt clar que primer és servir els altres que a un mateix.

Jesús, germà i amic de totes i de tots els qui lluitam des del nostre lloc. Al llarg de la vostra vida a la terra us va fer una sola cosa amb tots ells, visitant, acollint, curant i fent-vos amb tots i fent-los el do de la salut. Són milers i milers els qui en la gravetat de la seva situació ara us imploren, Són milers i milers els qui estan esperant la vostra curació i salvació.

Contemplant la família de Natzaret, de Maria, Josep i el seu fill Jesús, tenim presents totes les famílies que en aquests moments pateixen més: les que han perdut algun dels seus éssers estimats, majors i més joves. Manteniu vives les nostres comunitats familiars, ompliu-les

de l'amor. Que el caliu d'afecte de les trobades familiars pugui retornar ben prest.

Família entranyable, salut dels malalts, refugi nostre en moments de prova, En tu hi veim tots els metges, metgesses i tots els professionals sanitaris, homes i dones, professionals de tot ofici que aguanten hores donant vida, posant en risc la seva salut en favor dels afectats i dels més necessitats. Sigues per a ells i elles, i amb tot el personal, suport, protecció i ajuda.

Ens assetja també el risc d'una «pandèmia» econòmica sense precedents. Treballadors d'empreses i autònoms, pares i mares de família amb fills, homes i dones preocupats pels mecanismes econòmics sense ànima. A l'Evangeli descobrim la dimensió social de la nostra fe que hem de viure, hi ha les pautes solidàries d'actuació, les actituds per a compartir.

Jesús, el qui ens ha dit a nosaltres «amics» i no servents, us volem escoltar. Aquests dies de recés i reflexió, de silenci, de pregària més llarga i intensa, ens estau dient moltes coses que ens descol·loquen i obren un camí nou.

Ajuda'ns a optar per una economia de comunió i a invertir la piràmide, la que posa els pobres en primer lloc i els rics al servei d'una nova gestió.

Aquests dies, de nou, ens estan obrint els ulls a uns nous i perennes valors. Molts ho manifesten així: són aspectes més humans no descoberts abans. No devia ser que en la vida que portàvem havíem oblidat allò que és essencial? Vèncer les temptacions, cercar i beure l'aigua que pot saciar la set de sentit, el retorn a la casa del pare

que sempre espera el fill amb els braços oberts.

Sabem que la pregària sola no basta, que l'ajuda directa és més necessària. Però hem d'estar confinats a casa, en el silenci de la inactivitat, No se'ns deixa sortir a estar més a prop dels qui sofreixen i ajudar com sigui. Què hem de fer?, ens estam demanant constantment, cercant com respondre millor. De moment, sensibilitat, donant ànims, fent-nos propers i que ho notin.

Pare entranyable i Déu de tot consol, acompanyau-nos en aquests moments, que, tot i els avanços que hi ha, segueixen essent de tristor i d'inseguretat, ho veim en els ancians de les residències, en els malalts de les UCI, més greus, ho veim en les famílies que no poden acomiadar els qui just han acabat de morir, situacions de tensió que necessiten respostes de proximitat i de confiança.

Per intercessió de la Mare de Déu de la Salut i de Sant Sebastià, patrons de Ciutat, feis que siguem bons samaritans, donau-nos més fe, més esperança, més caritat.
Amén.

+ Sebastià Taltavull Anglada
Bisbe de Mallorca

20 de gener de 2021

Solemnitat de sant Sebastià, patró de la ciutat de Palma

Oración en tiempo de pandemia, y casi un año después, pidiendo la intercesión de san Sebastián, patrono de la ciudad

En la fiesta del santo mártir, San Sebastián, patrono de nuestra ciudad, acudimos, confiados, a ti, Padre entrañable y Dios de todo consuelo, en un momento muy delicado para todos nosotros y toda la humanidad. El mal de la peste se está extendiendo más y más, y sin control, creando cada día nuevas víctimas por el aumento de los contagios.

Pensando y orando por toda nuestra Iglesia y por nuestra sociedad, somos parte de un cuerpo social que queremos que todo entero goce de salud, gracia que esperamos de tu bondad y del amor que nos tienes. Queremos ser una ciudad fortificada, un pueblo que se sabe defender, no por los elementos materiales que nos rodean, sino por tu mano.

Ya llevamos muchos meses, casi un año desde el primer confinamiento, ha sido un tiempo de altos y bajos, de ir y venir, de recomenzar. Hay tiempos para todo, de ver que íbamos superándonos y venciendo, tiempos de irresponsabilidades, de no cooperación ni ganas de avanzar, tiempos de reivindicaciones, de exigencias, de pedir cuentas.

A menudo nos cuesta pensar que aquí no vale el *“sálvese quien pueda”*, que necesitamos descubrirnos y estar al servicio los unos de los otros. Que, animados siempre por la plena comunión contigo, Padre nuestro, podamos reproducir en nuestra vida el misterio del *“nosotros”*, venciendo la peor reacción, la de caer en la autopreservación egoísta.

Seguimos contemplando cómo muchos han entendido que nadie se salva solo. Aparece con mucha constancia y entrega quien lo está dando todo, las horas de voluntariado, servicios complementarios y ayuda en casas. Son la noticia, además, de que una nueva mentalidad está naciendo, de que la incertidumbre y el dolor hacen que repensemos nuevos estilos de vida.

Mientras tanta gente padece y se ve falta de lo más esencial, nos duele que se utilice esta pobreza para sacar de ella un beneficio, no siempre mirando el bien del otro, sino buscando lo que es propio. Debemos pedirte perdón por tanta indiferencia ante el mal, por no ser lo bastante valientes para enfrentarnos a él y vencerlo.

Tú, que nos has creado por amor y eres Belleza y Sabiduría infinitas, haznos colaboradores de tu obra creadora y salvadora. Que las consecuencias de esta pandemia no las desfiguren, sino que sepamos sacar bien de todo el mal que habrá esparcido. Sabemos que tu Hijo, Jesús, ya nos lo ha ganado, resucitando.

En nuestras parroquias e iglesias, el trabajo no cesa nunca. Los trabajadores de Cáritas atienden sin descanso a los más afectados, Casa de Familia acoge a los sin techo haciendo camino con otras entidades, los sacerdotes y diáconos siguen presentes atendiendo a los enfermos, prestando un servicio de misericordia, presentes en los tanatorios y cementerios.

Es cierto que estos días has tocado y sigues tocando nuestros corazones. Lo haces abriéndonos a hacer el bien, a la solidaridad, a realizar gestos humanitarios. Haz que siempre pensemos más en los otros que en nosotros mismos, es la fuerza de tu Espíritu la que inunda

nuestro interior y nos hace amar. ¡Te pedimos, con confianza, que nos mantengas en tu amor!

A lo largo de la historia, el pueblo ha confiado en tu protección, en diferentes ocasiones y en las varias pestes que ha sufrido, siempre ha acudido al mártir San Sebastián, pidiendo su intercesión, teniendo cerca a aquel que, siguiendo a Jesús, padeció también el suplicio. Su patrocinio ha marcado el caminar de este pueblo que te suplica.

Aleja de nosotros este mal que dura tanto y tanto nos aflige. Mira a tus hijos e hijas, hermanos y hermanas de aquí y de todas partes, es toda la humanidad la que llora la muerte de millones de sus miembros, son los pueblos y las familias que imploran tu misericordia, que esperan tu acción salvadora y el fin de esta pandemia.

Este drama, oh Dios que nos amas, queremos soportarlo contigo, porque sabemos que, en Jesús, el mal, el pecado y la muerte, han sido vencidos desde el silencio, te manifiestas a través de muchos hombres y mujeres, hermanos y hermanas nuestras, que están arriesgando su vida y salud, que tienen muy claro que antes está servir a los otros que a uno mismo.

Jesús, hermano y amigo de todas y de todos los que luchamos desde nuestro puesto. A lo largo de tu vida en la tierra te hiciste una sola cosa con todos ellos, visitando, acogiendo, curando y tratando con todos y otorgándoles el don de la salud. Son miles y miles los que en la gravedad de su situación ahora te imploran, Son miles y miles los que están esperando tu curación y salvación.

Contemplando a la familia de Nazaret, de María, José y

su hijo Jesús, tenemos presentes a todas las familias que en estos momentos más padecen: las que han perdido a alguno de sus seres queridos, mayores y más jóvenes. Mantén vivas nuestras comunidades familiares, llénalas del amor. Que la calidez del afecto de los encuentros familiares pueda retornar cuanto antes.

Familia entrañable, salud de los enfermos, nuestro refugio en momentos de prueba, en ti vemos a todos los médicos y a todos los profesionales sanitarios, hombres y mujeres, profesionales de cualquier oficio que aguantan horas dando vida, poniendo en riesgo su salud en favor de los afectados y de los más necesitados. Sé para ellos y ellas, y para todo el personal, apoyo, protección y ayuda.

Nos asedia también el riesgo de una «pandemia» económica sin precedentes. Trabajadores de empresas y autónomos, padres y madres de familia con hijos, hombres y mujeres preocupados por los mecanismos económicos sin alma. En el Evangelio descubrimos la dimensión social de nuestra fe que tenemos que vivir, en él están las pautas solidarias de actuación, las actitudes para compartir.

Jesús, el que nos ha dicho a nosotros «amigos» y no siervos, queremos escucharte. En estos días de retiro y reflexión, de silencio, de oración más larga e intensa, nos estás diciendo muchas cosas que nos descolocan y abren un camino nuevo. Ayúdanos a optar por una economía de comunión y a invertir la pirámide, la que pone a los pobres en primer lugar y a los ricos al servicio de una nueva gestión.

Estos días, de nuevo, nos están abriendo los ojos a unos

nuevos y perennes valores. Muchos así lo manifiestan: son aspectos más humanos no descubiertos antes. ¿No será que en la vida que llevábamos habíamos olvidado lo que es esencial? Vencer las tentaciones, buscar y beber el agua que puede saciar la sed de sentido, el retorno a la casa del padre que siempre espera al hijo con los brazos abiertos.

Sabemos que la oración sola no basta, que la ayuda directa es más necesaria. Pero tenemos que estar confinados en casa, en el silencio de la inactividad, no se nos deja salir a estar más cerca de los que sufren y ayudar cómo sea. ¿Qué hacer?, nos estamos preguntando constantemente, buscando cómo responder mejor. De momento, sensibilidad, dando ánimos, haciéndonos cercanos y que lo noten.

Padre entrañable y Dios de todo consuelo, acompáñanos en estos momentos, que, a pesar de los avances, siguen siendo de tristeza e inseguridad, lo vemos en los ancianos de las residencias, en los enfermos de las UCI, más graves, lo vemos en las familias que no pueden despedir a los que acaban de morir, situaciones de tensión que necesitan respuestas de proximidad y de confianza.

Por intercesión de la Virgen de la Salud y de San Sebastián, patronos de la ciudad, haz que seamos buenos samaritanos, danos más fe, más esperanza, más caridad. Amén.

+ Sebastià Taltavull Anglada
Obispo de Mallorca

20 de enero de 2021
Solemnidad de san Sebastián, patrono de la ciudad de Palma

**Homilia en la celebració ecumènica de la
Setmana d'Oració per la Unitat dels Cristians**
Catedral de Mallorca, 24 de gener de 2021

Un año más, las diversas confesiones cristianas presentes en Mallorca **nos reunimos en la Catedral para rezar por la unidad entre nuestras respectivas Iglesias y entre nosotros**. Con humildad nos situamos ante el Señor Jesús que nos une como hermanos y es el punto de encuentro de todos nosotros y de la humanidad. **Sólo podemos hablar de unidad entre nosotros si estamos unidos a Jesús, como los sarmientos unidos a la vid** (cf. *Jn* 15,8-9), en una profunda unidad interior y exterior, por la que circula la vida del Espíritu de Dios y se proyecta en nuestro comportamiento humano.

Bajo esta luz, el trabajo por la unidad de los cristianos no es un esfuerzo que queda limitado a nuestras Iglesias, sino que es una **«aportación a la unidad de la familia humana»**, tan necesitada en este momento en el cual **la globalización de la indiferencia ha de dar paso a la globalización de la fraternidad humana**. Esta fraternidad en la que nuestro papa Francisco insiste tanto en su última encíclica *Fratelli tutti*, abriéndola a todas las dimensiones de la sociedad. Para ello, no hace falta renunciar a nada de lo que es esencial de nuestra fe, sino acogernos al profundo sentido de filiación respecto a **Dios nuestro Padre** y, desde ahí, sentirnos verdaderos hermanos que se necesitan entre ellos y promueven en todo momento y situación la unidad. La manera de vivirlo la tenemos en **Jesucristo, su Hijo**, quien nos da la forma y las actitudes para llegar a conseguirla: la *amistad*, la *reconciliación*, el *perdón*. Pero no sería posible llegar a ello sin la presencia activa del **Esíritu Santo** en nosotros, elemento unificador de todos

nuestros esfuerzos, proyectos y realizaciones.

Las diferentes confesiones cristianas presentes en nuestra isla queremos hacer este servicio de unidad sirviendo a nuestras comunidades cristianas, pero sobre todo trabajando juntos, por encima de nuestras diferencias, por las personas y grupos que conforman nuestra sociedad mallorquina, especialmente todos los que en este tiempo de pandemia están padeciendo más la crisis sanitaria y económica. Esta enfermedad multipresente en nuestra sociedad nos está haciendo ver cada día más la necesidad que todos tenemos de *ayuda mutua*, de *desprendimiento personal*, de *austeridad* de vida, de *empatía*, de *servicio*, de *comunidad*, de verdaderos y sinceros signos de *fraternidad* y de *solidaridad*.

El **compromiso ecuménico** responde a la oración sacerdotal de Jesús que en el momento de su despedida antes de morir pide al Padre -y es exigencia nuestra- **«que todos sean uno»** (*Jn 17,21*). Es su testamento, una de sus últimas voluntades, que hemos de acoger, valorar y llevar a término. Ser fieles a esta voluntad, que expresa nuestra profunda unión a su persona y entre nosotros, será el gran **signo de credibilidad**, fruto del amor que nos tengamos, ya que, a través de él, reconocerán que somos discípulos misioneros suyos y les será más fácil llegar a la fe: **«unidos para que el mundo crea»** (cf. *Jn 17,21*). Juntos, en fraternidad, las cristianas y cristianos de las diferentes confesiones podemos caminar decididamente hacia expresiones comunes de **anuncio**, de **oración**, de **servicio** y de **testimonio**, encarnados en cada uno de los ambientes ciudadanos en los que nos movemos y vivimos, haciendo todo lo posible para que la unidad entre los cristianos sea la contribución profética y espiritual al

proceso de globalización (cf. FT 280).

¡Son tantas y tan valiosas las cosas que nos unen! En palabras del papa Francisco, «*si realmente creemos en la libre y generosa acción del Espíritu, ¡cuántas cosas podemos aprender los unos de los otros! No se trata sólo de recibir información sobre los demás para conocerlos mejor, sino de recoger aquello que el Espíritu ha sembrado en ellos como un don también para nosotros*» (EG 246). ¡Cuánto hemos de aprender los unos de los otros! El contacto que a lo largo de los años hemos podido tener con las Iglesias ortodoxas y protestantes nos ha hecho descubrir aspectos que hemos asumido y hemos profundizado para incorporarlos a nuestra práctica cristiana. El Concilio Vaticano II ha sido un momento decisivo para ello, y nos alegramos mucho de que haya sido así para mantenernos en esta constante apertura eclesial y ecuménica, que nos ha hecho superar muchos prejuicios y nos ha abierto a todos a la acción del Espíritu.

La pasión de Jesús por la unidad, la llamada a que los sarmientos (que somos nosotros) estemos estrechamente unidos a Él (que es la vid), tiene que ser la referencia para nuestro trabajo de **diálogo constante** y de **oración confiada**. Dicen los obispos de la India, a los que el papa Francisco hace referencia, que «el diálogo es establecer *amistad, paz, armonía y compartir valores y experiencias morales y espirituales* en un espíritu de verdad y amor» (cf. FT 271). Si esto queremos que suceda a nivel de las grandes religiones, cuanto más entre nosotros que tenemos a Jesucristo como centro de nuestra vida para llevarnos a ser verdaderos artesanos de la fraternidad y de la paz.

«Los **líderes religiosos** estamos llamados a ser auténticos “**dialogantes**”, a trabajar en la construcción de la paz no como *intermediarios*, sino como auténticos **mediadores**. Los *intermediarios* buscan agradar a todas las partes, con el fin de obtener una ganancia para ellos mismos. El **mediador**, en cambio, es quien no se guarda nada para sí mismo, sino que se entrega generosamente, hasta consumirse, sabiendo que la única ganancia es la de la paz. Cada uno de nosotros está llamado a ser un artesano de la paz, uniendo y no dividiendo, extinguiendo el odio y no conservándolo, abriendo las sendas del diálogo y no levantando nuevos muros» (FT 284).

Nuestro compromiso. Son las palabras finales de la encíclica *Fratelli tutti* (‘Hermanos todos’) al asumir la **cultura del diálogo** como **camino**; la **colaboración común** como **conducta**; y el **conocimiento recíproco** como **método** y **criterio** (FT 285).

Nuestra oración ecuménica

Dios nuestro, Trinidad de amor,
desde la fuerza comunitaria de tu intimidad divina
derrama en nosotros el río del amor fraterno.
Danos ese amor que se reflejaba en los gestos de Jesús,
en su familia de Nazaret y en la primera comunidad
cristiana.
Concede a los cristianos que vivamos el Evangelio
y podamos reconocer a Cristo en cada ser humano,
para verlo crucificado en las angustias de los abandonados
y olvidados de este mundo
y resucitado en cada hermano que se levanta.
Ven, Espíritu Santo, muéstranos tu hermosura
reflejada en todos los pueblos de la tierra,
para descubrir que todos son importantes,
que todos son necesarios, que son rostros diferentes
de la misma humanidad que amas. Amén.

Carta a les autoritats civils de Mallorca amb l'obsequi de l'encíclica *Fratelli tutti*

Palma, 22 de gener de 2020

**Al President i membres del Parlament
de les Illes Balears
A la Presidenta, Consellers i Conselleres del
Govern de les Illes Balears
A la Presidenta, Consellers i Conselleres del
Consell de Mallorca
Als Batles i Batlesses dels Ajuntaments de Mallorca**

Benvolguts / benvolgudes,

Com ja he fet en alguna altra ocasió i amb la voluntat de col·laboració pel que ens afecta com a servidors del poble per la causa de la Pau i pel treball coresponsable a favor de la promoció i defensa dels drets humans, em plau fer-vos arribar el text de la Carta Encíclica del papa Francesc sobre la fraternitat i l'amistat social *Fratelli tutti* [Germans tots] que el recent mes d'octubre acaba de publicar i de la qual, aquí a Mallorca, n'estam fent diferents presentacions.

La raó de compartir aquest Carta Encíclica del papa Francesc és perquè, en bona part, es tracta d'una **aportació que fa l'Església a l'exercici de la política**, de la qual diu que «és una altíssima vocació, una de les formes més precioses de la caritat, perquè cerca el bé comú», o com diu a la recent Carta, que «*també en la política hi ha lloc per estimar amb tendresa*» (FT, 194, pàgs. 135-136). Tot el text és d'una gran qualitat humana, ens posa molt en actitud de diàleg, per això crec que ens pot ajudar molt als qui hem assumit càrrecs de responsabilitat en qualsevol nivell i indret de les nostres ciutats i pobles.

Més encara, degut al moment que vivim i patim, ens pot anar bé que algú com ell ens digui que «*la política uneix a l'amor l'esperança, la confiança en les reserves de bé que hi ha en el cor de cada poble, malgrat tot. Per això, l'autèntica vida política, fundada en el dret i en un diàleg lleial entre els protagonistes, es renova amb la convicció que cada home, cada dona i cada generació enclouen en ells mateixos una promesa que pot alliberar noves energies relacionals, intel·lectuals, culturals i espirituals*» (FT 196, pàg. 137).

M'agradaria que en algun moment poguéssim comentar el contingut d'aquesta Carta *Fratelli tutti*, especialment el capítol cinquè titulat «**La millor política**», on després de reflexionar sobre *les ombres d'un món tancat* (cap. I), *un estrany en el camí* (cap. II), *pensar i gestar un món obert* (cap. III), *un cor obert al món sencer* (cap. IV), planteja el tema de fons de les *actituds polítiques*, centrant-se, entre altres aspectes, en el valor de la caritat social i política, l'activitat de l'amor polític, les més grans angoixes d'un polític, la seva qualitat humana i els interrogants de fons. Llavors continua amb els altres capítols sobre *el diàleg i l'amistat social* (cap. VI), *els camins de retrobament* (cap. VII.) i *les religions al servei de la fraternitat en el món* (cap. VIII).

Com a servidors i conciutadans d'un mateix poble, coresponsables del seu caminar i animadors del seu progrés, artífexs d'actituds humanitàries i promotors dels drets humans, treballant la **fraternitat** i l'**amistat social**, voldria que el servei que amb aquesta Carta ens fa el papa Francesc en nom de l'Església, ens ajudés a retrobar-nos en un mateix esforç de col·laboració en bé del conjunt de la societat a la qual cadascú servim des de l'encàrrec que hem rebut i se'ns ha confiat, posant-hi

el millor del nostre esforç, afecte i empatia. Que bé si tot això ens ajuda a construir ponts de diàleg, a enderrocar els murs que separen, i caminar construint junts la casa on tots hi ocupem el lloc digne que ens correspon sempre per al bé de tot el conjunt. Amb aquest desig reitero la felicitació nadalenca per aquest Nadal tan diferent d'altres, però del qual n'hem de treure el millor, guanyant amb ànim, *confiança*, *seny* i fent sorgir *brots d'esperança*. A les celebracions de l'Església i en la pregària *pels qui ens governen*, us tenim sempre presents.

Amb tot el meu afecte,

+ **Sebastià Taltavull Anglada,**
Bisbe de Mallorca

Homilia en el Dimecres de Cendra Catedral de Mallorca, 17-II-2021

Jl 2,12-18. Ara, convertiu-vos a mi amb tot el vostre cor. Convertiu-vos al Senyor.
Sl 50. Déu meu, creau en mi un cor ben pur, feis renéixer en mi un esperit ferm.
2Co 5,20-6,2. No malverseu la gràcia que heu rebut. Ara és l'hora favorable.
Mt 6,1-6.16:18. Quan dones als qui ho necessiten, no ho anunciïs a toc de trompeta...

Ahir, la primera lectura de la missa, treta del llibre del Gènesi, començava així: «**Quan el Senyor va veure com creixia la malícia dels homes, i que d'un cap a l'altre no pensaven sinó a fer mal, s'entristí i es va penedir d'haver creat l'home, i va dir: "Esborraré de la terra l'home que vaig crear"**» (Gn 6,5s). A primera vista sembla que Déu no és Déu, que no li treu gens una reacció així. Diu el mateix text, que conté una expressió tan dura com dir «**em penedesc d'haver-lo creat**», que després «**el Senyor va concedir el seu favor a Noè i li va dir: "Veig que tu ets l'únic just d'aquesta generació. Entra a l'arca amb tota la teva família"**» (Gn).

La reacció airada de Déu posa en evidència una realitat innegable: creix la malícia dels homes! És la constatació que fa l'autor del Gènesi, contemplant la trista realitat humana, la d'una generació que s'ha fet enfora de Déu. Des del nostre observatori creient, també avui feim aquesta lectura que ens entristeix i ens demana una actuació urgent.

Els profetes, fent la mateixa constatació, van haver d'avisar el poble sobre la seva malícia i els va costar la vida, ja que el poble seguia igual, venut als ídols de torn.

Avui és el profeta Joel, que de part de Déu ens diu: «**Ara, convertiu-vos a mi amb tot el vostre cor; dejunau, plorau, posau-vos de dol. Esquinçau-vos el cor i no els vestits. Convertiu-vos al Senyor, el vostre Déu; ell és benigne i entranyable, lent per al càstig, ric en l'amor... Qui sap si es penedirà i es desdirà, si encara beneirà la terra**» (Jl).

La resposta és immediata: «**Senyor, perdonau el vostre poble!**» (Jl).

Així és com **venim** avui a pregar, a rebre sobre el nostre cap la cendra, **a demanar al Senyor que ens perdoni**. Som conscients de la malícia que hi ha arreu i entenem les paraules desconcertants, l'actitud del qui ja no en pot dur més, quan és fins i tot capaç de dir que es penedeix d'haver-nos creat. Són paraules dures que ens fan pensar i ens mouen a un canvi radical d'actitud en relació amb als nostres deures amb Ell i amb els altres.

Quins són aquests deures amb Ell i amb els altres? El temps de Quaresma, tot i que fa que ens moguem en el **desert**, ens proporciona **nous oasis** on trobar l'aigua que ens pot assaciar del tot quan l'hem volguda tal com Jesús ens la dona. Amb freqüència feim com la **samaritana** a la vora del pou de Jacob, **cercam l'aigua que ens convé segons els nostres interessos i oblidam l'aigua que Jesús ens ofereix**. Anem a cercar, idò, la que Jesús ens ofereix. Només ens donarà resultat si -com ens ha dit a l'Evangelí- *lluitam contra tota aparença i hipocresia, si pregam amb sinceritat i discreció, si no ens deixam vèncer per l'orgull* ni traïm el primer que no pensa com nosaltres o no afavoreix els nostres interessos.

El papa Francesc ens demana que renovem la fe, l'es-

perança i la caritat i que ho facem amb **l'exercici de la pregària**, **l'austeritat del dejuni** i la **generositat de l'almoïna**, com a gestos tots ells imperats per **l'amor**, un amor sempre solidari. A la Carta que avui us he enviat hi segueix el detall. La pràctica que se'n derivi i tot allò que creativament se'ns ocorri, fem-ho realitat en aquest temps de Quaresma, com qui s'exercita per agafar l'hàbit de fer-ho sempre.

Homilia en la festa de la Càtedra de sant Pere Seminari Nou, 22 de febrer de 2021

1Pe 5,1-4. Estimats preveres, us faig aquesta recomanació: pasturau el ramat de Déu que teniu confiat, vetlau per ell, no com qui compleix un deure imposat, sinó de bona gana, per amor a Déu. Fes de pastor!

Sl 22. Ni quan pas per barrancs tenebrosos no tenc por de res, perquè us tenc vora meu. La vostra bondat i el vostre amor m'acompanyen tota la vida. Confia plenament!

Mt 16,13-19. Jo et dic que tu ets Pere. Sobre aquesta pedra edificaré la meva Església, i les portes del Reialme de la mort no li podran resistir. Sigues fort, sigues valent!

Diu sant Lleó el Gran que “la solidesa de Pere, que va rebre de la pedra que és el Crist, en convertir-se ell mateix en pedra, la transmet igualment als seus hereus; i arreu on apareix alguna fermesa es manifesta indubtablement la força del pastor...”

L'Església de Crist s'alça en la fermesa de la fe de Pere

D'entre tot el món, és escollit només Pere per a ser aneposat a la vocació de totes les nacions, a tots els Apòstols i a tots els Pares de l'Església, perquè, encara que en el poble de Déu hi hagi molts sacerdots i molts pastors, **Pere tanmateix els regeixi amb tota propietat**; ara, que el dirigent principal és Crist. A Pere, germans estimadíssims, la dignació divina li dona un consorci gran i admirable amb el poder de Déu. I si Déu volgué que Pere tingués quelcom de comú amb els altres prínceps, sem-

pre ha estat per ell que no ha denegat als altres el que els ha donat.

Finalment, el Senyor pregunta als Apòstols què opinen els homes d'ell, i per la seva resposta es fa palesa l'ambigüitat de la ignorància humana.

Però, quan s'exigeix als Apòstols que exposin el que ells senten, el qui primer contesta al Senyor és el primer en la dignitat apostòlica. Perquè Pere va dir: *Vós sou el Messies, el Fill del Déu viu*, i Jesús li va respondre: *Sortós de tu, Simó, fill de Jonàs: això no t'ho ha revelat cap home de carn i sang, sinó el meu Pare del cel*. Equivalentment diu: «Ets sortós perquè t'ha ensenyat el meu Pare, perquè no t'ha enganyat cap opinió terrena, sinó que t'ha instruït la inspiració celestial. Sí, no t'ho ha indicat ni la carn ni la sang, sinó aquell de qui jo sóc Fill unigènit.»

I jo, afegeix, et dic —és a dir: «Tal com el meu Pare t'ha manifestat la meva divinitat, així mateix jo et faig saber la teva excel·lència»— *que tu ets Pere*, o sigui, pedra. És a dir: «Jo soc la pedra inviolable, *la pedra angular que dels dos pobles n'ha fet un de sol*, jo soc el fonament, tret el qual ningú no pot posar-ne un altre; però tu també ets pedra, perquè el meu poder et consolida, de manera que el que a mi m'és propi per la meva potestat ens és comú perquè jo te'n faig participar.»

Sobre aquesta pedra jo edificaré la meva Església, i les portes del Reialme de la Mort no li podran resistir. «Sobre aquesta fortalesa, diu, hi faré un temple etern, i la sublimitat de la meva Església, que arribarà fins al cel, s'aixecarà damunt de la fermesa de la fe de Pere.»

Les portes de l'infern no subjectaran la seva confessió,

els vincles de la mort no la lligaran, perquè aquesta veu és veu de vida, i exalta fins al cel els que l'afirmen, i enfonsa a l'infern els que la neguen.

D'aquí venen les paraules adreçades a sant Pere: *Et donaré les claus del Regne del cel: tot allò que lliguis a la terra quedarà lligat al cel, i tot allò que deslliguis a la terra quedarà deslligat al cel.*

El dret d'aquesta potestat fou també transmès als Apòstols restants, i la constitució d'aquest decret ha passat a tots els prínceps de l'Església. Però no és vanament que ha estat encarregat a un de sol que urgeixi això als altres amb autoritat, ja que, a Pere, li ha estat donat singularment, perquè ha estat anteposat a tots els que regeixen l'Església (*Dels sermons de sant Lleó el Gran, papa*).

Tot això marca una Església que té la "potestat", l'encàrrec del servei, mai com per exercir-lo com a estructura de poder, sinó de servir fins a donar la vida. Pere ho ha viscut així i al llarg de la història hi ha hagut la fidelitat i la infidelitat. També, avui, tenim la temptació, el perill, de fer del nostre ministeri un ministeri d'escalada, de voler dominar dins el cercle que se'ns ha encomanat i l'únic que feim és dividir el ramat, crear malestar entre uns i altres, posar més llenya al foc de la sospita i la desconfiança...

Aquí hi aplicaria allò que el papa Francesc ens demana per aquesta Quaresma i diu amb molta claredat a la seva encíclica *Fratelli tutti*, i que és una invitació a ser vincles de comunió, que aquesta és la nostra màxima missió:

D'acord amb l'Evangeli se'ns demana l'esforç de treballar **actituds molt concretes** que ens ajudin a canviar

el nostre cor de pastor i transformar certs ambients de *desconfiança*, d'*agressivitat*, de *calúmnia*, de *menyspreu* i fins i tot d'*odi*, i no afavorir de cap manera aquests ambients, no fomentar-los amb els nostres comentaris malintencionats. Se'ns demana, com a **signe evangèlic inequívoc**, que «estiguem més atents a dir **paraules d'encoratjament**, que *reconforten*, que *enforteixen*, que *consolen*, que *estimulen*, en comptes de paraules que humilien, que entristeixen, que irriten, que menyspreen», anant contra la llibertat i la dignitat de les persones. Això per al nostre **tracte personal** i també per a les nostres **actuacions en públic**, com pot ésser en ocasió de la **catequesi**, de la **docència**, de l'**homilia**, de qualsevol **escrit**, **conferència** o **conversa** que tinguem.

Fem-ho realitat a la nostra Església i en el Seminari, tant el Major com el Menor en família. Qualsevol lloc de convivència i d'acció pastoral ha de ser un lloc privilegiat d'aprenentatge, allà on aprenem a ser “**pastors segons el cor de Déu**”, com **Jesús**, el Bon Pastor, com **Pere**, a pesar dels seus defectes i pecat de no reconeixement de Jesús en un moment de feblesa de la seva vida. Avui el veim confessant Jesús amb tota la seva convicció i en nom de tots, com el primer!

En l'exercici de pastor, jo el primer entre vosaltres i amb vosaltres, estimats germans preveres i diaques, com també per a vosaltres, seminaristes, que us prepareu per exercir-lo un dia, hem de distingir-nos per una nova manera de tractar-nos entre nosaltres i, com a conseqüència, tractar totes les altres persones -siguin o no siguin creients en Crist. Un signe clar és l'**amabilitat**, com una atenció per a *no ferir amb les paraules o els gestos*, com un intent d'*alleujar el pes dels altres*. En el mateix text, fa referència a sant Pau quan parla dels

fruits de l'Esperit Sant (Ga 5,22) i diu que ho és aquell que expressa un **estat d'ànim** que no és *aspre, rude, dur*, sinó *afable, suau*, que *sosté i conforta*. La persona que té aquesta qualitat ajuda els altres a fer que l'existència sigui més suportable, sobretot quan es carreguen amb el pes dels seus problemes, urgències i angoixes (cf. FT 223). Per a donar esperança -ens diu també el papa Francesc- n'hi ha prou de «ser una persona amable, que deixa a part les seves ansietats i urgències per a prestar atenció, per a *regalar un somriure*, per a *dir una paraula que estimuli*, per a *possibilitar un espai d'escolta* enmig de tanta indiferència» (FT 224).

En el mateix missatge de Quaresma, el papa Francesc diu que «*la caritat és l'impuls del cor que ens fa sortir de nosaltres mateixos i suscita el vincle de la cooperació i de la comunió*». Aquesta paraula “comunió” haurà de ser sempre el nostre distintiu, amb la confiança que té un referent ben sòlid, la **pedra angular**, que és **Jesús**, al qui acceptam per la fe, i la **roca** sobre la qual es manté ferma l'Església, que és **Pere**, els apòstols i els seus successors, els **bisbes**, i els primers col·laboradors, els **preveres, sempre al servei dels germans fins a donar la vida**.

Palma, 17 de febrer de 2021

Dimecres de Cendra. Comença la Quaresma

En les actuals circumstàncies, de conversió personal i social, un temps de desert, de pre-gària, dejuni i solidaritat, ens pot renovar

Carta del bisbe Sebastià a l'Església de Mallorca, als preveres i diaques, vida consagrada, laics i laiques del Poble de Déu i a totes les persones de bona voluntat que ens vulguin escoltar

Benvolguts germans i germanes en Crist,

Donem gràcies a Déu Pare, que avui ens fa el do de començar l'exercici quaresmal. Demanem-li amb confiança que en aquests dies de salvació purifiqui els nostres cors i els consolidi en la caritat, vessant-hi el seu Esperit Sant.

Concediu-nos la gràcia de viure de tota paraula que surt de la vostra boca; feis que cerquem la santedat no solament en les grans obres, sinó especialment en la pràctica de les de cada dia; feis que ens sapiguem privar de les coses supèrflues, perquè puguem socórrer els germans necessitats; que portem en el nostre cos la imatge de la mort del vostre Fill, en el qual vós ens tornàreu la vida. Donau-nos, Senyor, el vostre Esperit Sant.

Amb el **Dimecres de Cendra**, començam un temps fort per a la nostra vida cristiana, el *temps de Quaresma*, una quarantena que bé hem de poder dir que ja vivim sense treva des que va començar la pandèmia. També ara, a un any dels primers contagis del coronavirus, novament ens disposam a **viure el present i mirar el futur immediat amb esperança, per tal d'acompanyar la situació sanitària i les dificultats econòmiques, com també**

les crisis personals i ambientals que afecten tantes persones amb qui convivim. És cert que es van donant passos en la prevenció i també en la responsabilitat, la qual cosa es manifesta en la baixada d'ingressos als hospitals i en les defuncions, com també en el nombre creixent de persones donades d'alta, però això no vol dir que haguem de relaxar-nos i pensar que tot pot seguir igual com abans. Hem de seguir extremant les mesures i sentir-nos molt coresponsables a l'hora de fer tot el possible a favor de la salut. Aquest ha de ser un temps de canvi interior, de *conversió*.

1. Un temps de desert ens pot ajudar a renovar-nos interiorment, a refer actituds i comportaments a la llum de l'Evangelí

Seguint l'exemple de Jesús, empès per l'Esperit cap al *desert*, som convidats a viure aquest temps de gràcia amb la mirada posada en ell i en l'evangelí, perquè la nostra vida rebí la força de la seva presència alliberadora i de la llum que ens ve de la seva Paraula. Temps de *desert* que és temps d'interiorització i de pregària, temps de reconciliació, temps de descoberta de la voluntat de Déu per al nostre viure quotidià com a seguidors de Jesús, compromesos en un estil de vida cada dia més evangèlic. Amb aquesta actitud orant que ens disposa a meditar la Paraula de Déu, podem entendre millor la crida constant del Senyor: «**Ha arribat l'hora i el Regne de Déu és a prop: Convertiu-vos i creieu en la Bona Nova**» (Mc 1,15). Espera la nostra resposta plena de confiança i generositat. Convertir-se i creure, una sola decisió i viure el goig de ser cristià. Perquè tots som pecadors, necessitem donar aquest pas.

Aquesta **experiència de desert** també té un caràcter

programàtic i demana ser *una bona ocasió per a viure un itinerari que, pas a pas, ens condueixi a la renovació de la fe, de l'esperança i la caritat*, com ens ho demana el papa Francesc en el seu missatge quaresmal d'enguany. Un temps, ens diu, de «*renovar la nostra fe, d'associar la nostra set amb l'aigua viva de l'esperança i rebre amb el cor obert l'amor de Déu que ens converteix en germans i germanes en Crist, un missatge que rebem i podem comprendre gràcies a la intel·ligència del cor*». Ho expressam avui, el Dimecres de Cendra, en el ritu de rebre damunt el nostre cap la cendra -com a signe d'humilitat i conversió- a la vegada que hem escoltat aquesta invitació personal: «**Converteix-te i creu en l'Evangelí**».

Un temps de desert que és **temps d'esforç**, però també i sobretot **temps de gràcia**. Un desert d'aproximació a Déu per a correspondre a la seva oferta d'amistat; d'entrar en el nostre propi interior i detectar les intencions del cor; un temps de renúncia a tot allò que ens allunya de Déu i ens aïlla en el nostre egoisme; un temps de posar la nostra mirada en Déu, tot tendresa, fidelitat, misericòrdia i perdó; un temps de reconciliació amb tota la creació, lloc de transformació i responsabilitat; un temps de participació en la vida de la comunitat cristiana, en la seva pregària i acció; un temps d'encarnació en la nostra societat, àmbit de testimoni i santificació; un temps de celebració i d'acció de gràcies per viure el pas de la mort a la Vida, que celebrarem joiosament en la festa de **Pasqua** i actualitzam i revivim sobretot el Diumenge i cada vegada que celebrem l'Eucaristia.

Acceptant la precarietat a què ens obliga la pandèmia, d'austeritat i privació, hem d'*acceptar amb humilitat que un temps de desert ens pot anar bé*. Encara que ens costi, encara que aparentment no ens atregui, suposa cer-

tes renúncies i un venciment personal, ja que és anar contra un mateix per a desterrar amb valentia el propi mal. Amb tot, confiem, hi ha el Senyor que ens hi espera. És l'oasi del *silenci*, de la *reflexió*, de tornar-hi a *pensar*, de la *pregària*, de l'*encontre* amb ell. No podem oferir transcendència al nostre món d'avui si, abans, en la nostra pròpia vida, en la de cada família i comunitat, no experimentam el goig de la proximitat del Déu de Jesucrist, bo i misericordiós.

2. Un temps de desert que alhora ho és de pregària, de dejuni i d'amor solidari mitjançant l'almoïna

Ens diu el papa Francesc en el seu missatge per a la Quaresma que «el **dejuni**, l'**oració** i l'**almoïna** (Mt 6,1-18) són les *condicions* i l'*expressió de la nostra conversió*. La via de la pobresa i de la privació (el dejuni), la mirada i els gestos d'amor envers l'home ferit (l'almoïna) i el diàleg filial amb el Pare (la pregària) ens permeten encarnar una **fe sincera**, una **esperança viva** i una **caritat operant**». Ens diu, al mateix temps, que «aquest itinerari de Quaresma es fa -com tot camí cristià- sota la llum de la Resurrecció, que anima els *sentiments*, les *actituds* i les *decisions* del qui desitja seguir Crist». Un seguiment que el contempla com Aquell que «**s'abaixà i es feu obedient fins a la mort i una mort de creu**» (Fl 2,8). Aquest és el nostre referent, l'explicació i la força per a la nostra conversió. Per ell, amb ell i en ell.

Seguint les orientacions del papa Francesc, «el **dejuni** com experiència de privació per als qui el viuen amb senzillesa de cor, ens porta a descobrir de nou el do de Déu i a comprendre la nostra realitat de criatures que, a la seva imatge i semblança, troben en ell el seu compliment. Fent l'experiència d'una pobresa acceptada, **el**

qui dejuna es fa pobre amb els pobres i acumula la riquesa de l'amor rebut i compartit. *Dejunar* també significa alliberar la nostra existència de tot allò que des-torba, fins i tot de la saturació d'informacions -vertaderes o falses- i productes de consum, per tal d'obrir les portes del nostre cor a Aquell que ve a nosaltres, pobre de tot, però **ple de gràcia i de veritat** (*Jn* 1,14): el Fill de Déu Salvador». Aquesta Veritat «és un missatge que rebem i podem comprendre gràcies a la intel·ligència del cor, obert a la grandesa de Déu que ens estima abans que nosaltres en siguem conscients. Aquesta **Veritat és Crist** mateix, el qual, assumint plenament la nostra humanitat s'ha fet **Camí** -exigent però obert a tots- que porta a la plenitud de la **Vida**». Enmig del desconcert que prou vegades vivim, quan no sabem prou bé on dirigir els nostres passos per a trobar el sentit, se'ns avança Jesús i se'ns presenta dient: **«Jo som el Camí, la Veritat i la Vida»** (*Jn* 14,6).

3.La Quaresma, un temps de desert, de perdó i reconciliació, un temps sobretot d'esperança que demana noves actituds

Des del començament de la pandèmia, ara ja fa quasi un any, la paraula **esperança** ha ressonat constantment. També ha estat allò que més hem agraït -amb paraules i gestos- enmig dels moments difícils. «El temps de Quaresma -ens diu el papa Francesc- **està fet per esperar**, per a **tornar a dirigir la mirada** a la paciència de Déu, que segueix cuidant la Creació, mentre nosaltres sovint la maltractam. És esperança en la *reconciliació*, a la qual sant Pau ens exhorta amb passió: **«Us ho deman en nom de Crist: reconciliau-vos amb Déu!»** (*2Co* 5,20). En rebre el *perdó*, en el Sagrament que està en el cor del nostre procés de conversió, també nosaltres ens

convertim en *difusors del perdó*: havent-lo acollit nosaltres, podem oferir-lo, essent capaços de viure un diàleg atent i adoptant un comportament que conforti el qui es troba ferit. El *perdó de Déu*, també mitjançant paraules i gestos, permet viure una Pasqua de fraternitat».

Durant aquest *temps de desert* podem projectar de nou la nostra vida. És el pas de la conversió que Déu ens demana i l'Església ens recorda. Fem l'esforç de treballar **actituds molt concretes** que ens ajudin a canviar el nostre cor i transformar certs ambients de *desconfiança*, d'*agressivitat*, de *calúmnia*, de *menyspreu* i fins i tot d'*odi*. Se'ns demana, com a signe d'especial vivència d'aquest temps quaresmal, que «estiguem més atents a dir **paraules d'encoratjament**, que *reconforten*, que *enforteixen*, que *consolen*, que *estimulen*, en comptes de paraules que humilien, que entristeixen, que irriten, que menyspreen».

Per tant, una **nova manera de tractar els altres** que es manifesta de diverses formes: com a *amabilitat en el tracte*, com una atenció per a *no ferir amb les paraules o els gestos*, com un intent d'*alleujar el pes dels altres*. En el mateix text, fa referència a sant Pau quan parla dels fruits de l'Esperit Sant (Ga 5,22) i diu que ho és aquell que expressa un **estat d'ànim** que *no és aspre, rude, dur*, sinó *afable, suau*, que *sosté i conforta*. La persona que té aquesta qualitat ajuda els altres a fer que l'existència sigui més suportable, sobretot quan es carreguen amb el pes dels seus problemes, urgències i angoixes (cf. FT 223). Per a donar esperança -ens diu també el papa Francesc- n'hi ha prou de «ser una persona amable, que deixa apart les seves ansietats i urgències per a prestar atenció, per a *regalar un somriure*, per *dir una paraula que estimuli*, per a *possibilitar un espai d'escolta* enmig

de tanta indiferència» (FT 224).

4. El procés de conversió, amarat de fe i esperança, es demostra amb la caritat, feta d'estimació i d'amor social

En el mateix missatge de Quaresma, el papa Francesc diu que *«la caritat és l'impuls del cor que ens fa sortir de nosaltres mateixos i suscita el vincle de la cooperació i de la comunió»*. Per això, nosaltres hem de fer que l'**almoïna**, compartir els béns, participar a altres allò que tenim i fins i tot necessitam..., *sigui el que defineixi la nostra generositat* envers la precarietat que pateixen tantes persones que en aquests moments i a causa de la pandèmia es troben en una situació angoixosa difícil de superar. Decidim-nos per **accions concretes de caritat**: donacions puntuals, compartir part del nostre sou, entregar l'almoïna penitencial (la despesa fruit de l'austeritat en el menjar i altres privacions), evitar despeses innecessàries, participar en campanyes d'aliments i d'altres elements essencials, i tantes iniciatives de solidaritat que puguem dur a terme..., han de ser signe de sensibilitat social i de preocupació constant, com ho és per a les Càritas parroquials, Càritas diocesana i, pot ser-ho, l'activitat social de les Confraries i Germandats i altres organismes eclesials i ciutadans.

També diu que **«viure una Quaresma de caritat vol dir cuidar els qui es troben en condicions de sofriment, abandonó o angoixa a causa de la pandèmia del COVID-19. En un context tan incert sobre el futur, recordem la paraula que Déu dirigeix al seu Servent: «no tensis por, jo t'he redimit»** (Is 43,1) i oferim amb la nostra caritat una paraula de confiança, perquè l'altre senti que Déu l'estima com un fill». Una vegada més, hem de valorar i agrair tot l'esforç

que des dels distints estaments de la nostra societat es va fent aquesta «redempció» tan directa com en el treball sanitari, en el d'acompanyament psicològic i espiritual, en tots els serveis essencials, en els esforços per salvar les condicions econòmiques, en tots els elements d'ajuda, de solidaritat i d'injectar esperança. L'**amor social**, en aquest sentit, no és un mer sentiment, sinó el camí eficaç per a fer possible la *civilització de amor*.

5. Les celebracions cristianes de la Quaresma i Setmana Santa, i les manifestacions religioses de pregària i pietat popular

S'acaba de publicar un *Decret*, document en el qual s'explica com un any més i per mor de la pandèmia s'ha d'evitar qualsevol manifestació religiosa a l'exterior dels temples, com les processons, i seguir mantenint les mesures cautelars que en aquest moment estan en vigor, sobretot, l'aforament de les esglésies i els llocs de culte a un 30% d'ocupació, i fins que no hi hagi una nova normativa, de la qual donariem puntual informació. Això fa que enguany les celebracions quaresmals i de setmana santa puguin comptar amb la presència dels feels, cosa que l'any passat no va ser possible pel fet de tenir tancades les esglésies i els llocs de culte. Per tant, comptant amb l'aforament permès, **tractem d'oferir el millor possible quant a celebracions litúrgiques i actes de devoció** perquè la vivència cristiana d'aquest *temps quaresmal* i dels *dies sants* es desenvolupi de la millor manera possible i faci tot el bé que esperam.

Convé que estigueu *atents als horaris de les celebracions* de les parròquies per a **participar-hi de forma presencial en la mesura possible** (sempre tenint en compte l'aforament permès i la distància social entre persones).

Igualment, cal estar atents a tot el que es retransmeti per les televisions i cadenes locals, per *streaming* o altres mitjans radiofònics, sempre que no es pugui sortir de casa o hi hagi algun altre impediment.

Pel sentit diocesà que té i celebració única que és, vull posar de relleu la importància de la **Missa Crismal**, com a moment privilegiat de comunió presbiteral i diocesana, en la qual beneïm els *Olis sants* dels *catecúmens*, dels *malalts* i el *sant Crisma*, que tindrà lloc a la nostra Catedral -la Seu- el **dimecres sant, dia 31 de març, a les 18 h.** Es convida especialment tot el clergat i, segons l'aforament, la resta de feels. Altres actes que es puguin organitzar a nivell diocesà seran anunciats puntualment. Molts d'aquests depenen de les mesures del moment i les possibilitats de realitzar-los.

Us exhort, i m'ho dic primer a mi mateix, que cerquem cada dia un moment o moments de pregària partint de la **Paraula de Déu** i de l'**Eucaristia**, a la qual seria bo assistir-hi diàriament o, almanco, algun dia durant la setmana; preparem la trobada sacramental amb el Senyor a través del **sagrament del Perdó**, on es fa realitat la reconciliació amb Déu i amb els germans i es produeix la tan esperada abraçada; als **pares i mares, catequistes, professors dels col·legis diocesans**, d'altres **col·legis religiosos, professors de religió, mestres i educadors cristians**, tractau de comunicar amb convicció el sentit d'aquest temps quaresmal i pasqual, tan important per a la vida cristiana i essent testimonis de la seva pràctica; posem tots els mitjans possibles per a fer realitat l'**ajuda fraterna** a tots els nivells que en aquests moments de crisi econòmica ho demanen; que sigui habitual el record dels **malalts** i dels **difunts** en la nostra pregària personal, familiar i comunitària. Aquesta pràctica i tot allò

que creativament se'ns ocorri, fem-ho realitat en aquest temps de Quaresma, com qui s'exercita per agafar l'hàbit de fer-ho sempre.

És el que demanam a la pregària de l'Església bé a l'inici d'aquest temps d'austeritat i de gràcia: *«Que, començant amb un dejuni santificador l'exercici quaresmal de lluita contra l'esperit del mal, ens sentim enfortits amb l'auxili de la sobrietat; i que les celebracions ens siguin profitoses per a conèixer més i més el misteri de Crist i per a viure'l d'acord amb les seves exigències. Amén.»*

Amb tot el meu afecte i benedicció,

+ **Sebastià Taltavull Anglada**

Bisbe de Mallorca

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA
PERLA GRÀCIA DE DÉU I DE LA SANTA SEU

APOSTÒLICA
BISBE DE MALLORCA

Estant a les portes d'iniciar el temps quaresmal i la vivència dels misteris centrals de la nostra fe que celebrem per Setmana Santa, i després d'un any del començament de la pandèmia sanitària que ens ha trastocat tots els àmbits de la vida, en aquests moments en què, malgrat que la situació sanitària va millorant, continuam amb un nombre de contagis diaris encara molt elevats i en què, per tant, cal seguir fent esforços individuals i comunitaris;

Consultat el Consell Episcopal, els arxiprestes, el Consell Assessor de diaques, laics i laiques, i el Secretariat Diocesà de formació i acompanyament de confraries i obreries i tenint en compte les recomanacions de les autoritats autonòmiques,

DECRET

La suspensió de qualsevol manifestació de pietat popular i d'actes litúrgics i paralitúrgics propis dels temps de Quaresma, Setmana Santa i temps Pasqual a l'exterior dels nostres temples.

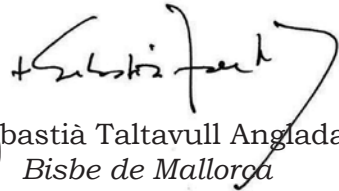
Qualsevol acte de devoció i de pietat que es realitzin durant la Quaresma, la Setmana Santa i el temps de Pasqua s'hauran de realitzar a l'interior dels temples, observant sempre les normes sanitàries vigents i es tindrà especial esment a respectar els aforaments i les distàncies socials entre els fidels.

Demana comprensió i paciència en aquest moment en què cal seguir perseverant en el compliment de les mesures sanitàries i en el qual invocam la protecció de Déu i la intercessió de la Mare de Déu perquè, units, superem aquesta prova.

Palma, 15 de febrer de 2021.

M. Francesca Ferrer Bover
Cancellera - Secretària General
Reg. S. Núm. 071/21

Sebastià Taltavull Anglada
Bisbe de Mallorca

CANCELLERIA - SECRETARIA GENERAL

Nomenaments

Dia 1r de febrer. El Sr. Bisbe nomena Mn. **Guillem Feliu Ramis** rector de les parròquies de la Mare de Déu de la Salut, de Maria de la Salut, i de la Mare de Déu de Loreto, de Lloret de Vistalegre, ambdues a l'arxiprestat de Pla-Nord, d'acord amb els canons 523 i 526§1 del CIC, continuant en el càrrec de rector de les parròquies de Santa Maria, de Sineu, i de Sant Feliu, de Llubí.

Dia 1r. El Sr. Bisbe nomena el P. **Guillem Feliu Martorell FMVD**, amb l'assentiment del seu superior, d'acord amb el canó 682§1 del CIC, vicari parroquial de les parròquies de Santa Maria, de Sineu, de Sant Feliu, de Llubí, de la Mare de Déu de la Salut, de Maria de la Salut, i de la Mare de Déu de Loreto, de Lloret de Vistalegre, totes elles a l'arxiprestat de Pla-Nord, amb totes les facultats que li atorga el dret de l'Església (cf. canons 545-552), i amb delegació general per a assistir als matrimonis dins les parròquies esmentades, d'acord amb el canó 1111§1.

Dia 1r. El Sr. Bisbe nomena el M.I.Mn. **Joan Darder Brodat** jutge diocesà per quatre anys més, amb les facultats, drets i obligacions propis del càrrec, d'acord amb els canons 1421 i 1422 del CIC.

Dia 1r. El Sr. Bisbe nomena Mons. **Josep Adrover Vallbona** jutge diocesà per quatre anys més, amb les facultats, drets i obligacions propis del càrrec, d'acord amb els canons 1421 i 1422 del CIC.

Dia 1r. El Sr. Bisbe nomena Mons. **Gerard Villalonga**

Hellín jutge del Tribunal Eclesiàstic de Primera Instància de Mallorca per quatre anys més, amb el consentiment del Sr. Bisbe de Menorca i d'acord amb els canons 1421, 1422 i 1425§3 del CIC.

Dia 1r. El Sr. Bisbe nomena el Sr. **Josep Ramis Vellibre** notari del Tribunal Eclesiàstic per quatre anys més, d'acord amb el canón 1437 del CIC.

Dia 1r. El Sr. Bisbe nomena Mn. **Jaume August Estela Cortés**, defensor del Vincle del Tribunal Eclesiàstic de Primera Instància de Mallorca per quatre anys més, d'acord amb el canón 1435 del CIC.

Dia 1r. El Sr. Bisbe nomena el Sr. **Josep Ramis Vellibre** notari eclesiàstic de la Cúria Diocesana per quatre anys més, d'acord amb els canons 469, 470 i 483 del CIC.

Dia 1r. El Sr. Bisbe nomena Mn. **Joan Carles Thomàs Sedano** diaca al servei de les parròquies de la Mare de Déu de Lluc, de Verge de Lluc, Crist Rei, del Vivero, la Mare de Déu del Roser, de Son Cladera, i de Sant Alonso Rodríguez, del Pont d'Inca (Marratxí), totes elles a l'arxiprestat de Palma-Llevant, amb totes les facultats que li atorga el Dret de l'Església i amb delegació general per a assistir als matrimonis dins les parròquies esmentades, d'acord amb el canón 1111§1.

Dia 1r. El Sr. Bisbe nomena Mn. **Jaume August Estela Cortés** rector de la parròquia de Sant Alonso Rodríguez de Palma, a l'arxiprestat de Palma-Llevant.

Dia 3. El Sr. Bisbe nomena Mn. **Ricardo Mejía Fernández** vicari parroquial de les parròquies de la Mare de Déu de Lluc, de Verge de Lluc, Crist Rei, del Vivero, la

Mare de Déu del Roser, de Son Cladera, i de Sant Alonso Rodríguez, del Pont d'Inca (Marratxí), totes elles a l'arxiprestat de Palma-Llevant, amb totes les facultats que li atorga el Dret de l'Església (cànons 545-552) i amb delegació general per a assistir als matrimonis dins les parròquies esmentades, d'acord amb el cànon 1111§1.

Dia 3. El Sr. Bisbe nomena Mn. **Andreu Carrió Català** diaca al servei de les parròquies de Sant Marçal, de sa Cabaneta (Marratxí); de la Mare de Déu del Carme, de Pòrtol (Marratxí); i de Sant Llätzer, del Pla de na Tesa (Marratxí), totes elles a l'arxiprestat de Palma-Llevant, amb totes les facultats que li atorga el Dret de l'Església i amb delegació general per a assistir als matrimonis dins les parròquies esmentades, d'acord amb el cànon 1111§1.

Cessaments

Dia 1r. Mn. **Joan Carles Thomàs Sedano** cessa com a diaca al servei de les parròquies de Sant Bartomeu, de Montuïri, Sant Pere i Sant Pau, d'Algaida, Sant Joan Baptista, de Sant Joan, i Sant Cosme i Sant Damià, de Pina, totes elles a l'arxiprestat de Migjorn.

Dia 1r. Mn. **Antoni Oliver Bauçà** cessa com a rector de les parròquies de la Mare de Déu de la Salut, de Maria de la Salut, i de la Mare de Déu de Loreto, de Lloret de Vistalegre, ambdues a l'arxiprestat de Pla-Nord, per haver complert l'edat establerta per jubilació, d'acord amb el cànon 538§3 del CIC.

Dia 7. Mn. **Simó Jordi Garau Matas** cessa com a rector de la parròquia de Sant Alonso Rodríguez de Palma, a l'arxiprestat de Palma-Llevant, per haver complert l'edat

establerta per jubilació, d'acord amb el cànon 538§3 del CIC, havent-li acceptat la renúncia el Sr. Bisbe el proppassat dia primer.

Delegació de facultats

Dia 3. El Sr. Bisbe atorga facultats delegades amb caràcter general a Mons. **Nadal Bernat Salas**, vicari judicial, per a:

— Fer intervenir el promotor de Justícia si considera que està en joc el bé públic (cànon 1431§1).

— Admetre o excloure de l'exercici de la professió davant el Tribunal diocesà advocats, procuradors i perits, de forma permanent o *ad casum* (cànons 1483 i 1488§1).

— Canviar els torns dels jutges (cànons 1425§3).

— Autoritzar un jutge d'una altra diòcesi per recollir proves en la pròpia (cànon 1469§2).

— Executar la sentència ferma i decretar l'anotació marginal als corresponents llibres de baptisme i de matrimoni (cànon 1653§1).

— Aixecar els *vetitum* imposats en sentència, si fos el cas (cànon 1685).

Aquestes delegacions s'atorguen *durante munere* fins que expiri el termini pel qual fou renovat com a vicari judicial.

Autoritzacions

Dia 3. El Sr. Bisbe, com a actor de la Causa de Canonització de la Venerable **Margalida Amengual Campaner**, jove seglar, d'acord amb l'article 14.2 de la Instrucció *Sanctorum Mater* dona el consentiment perquè pugui ésser nomenat vicepostulador de la mateixa Causa el Dr.

Mn. **Gabriel Ramis Miquel**, prevere de la Diòcesi de Mallorca.

Dia 3. El Sr. Bisbe, com a actor de la Causa de Canonització del Servent de Déu **Miquel Costa i Llobera**, canonge de la Catedral de Mallorca, d'acord amb l'article 14.2 de la Instrucció *Sanctorum Mater* dona el consentiment perquè pugui ésser nomenat vicepostulador de la mateixa Causa el Dr. Mn. **Gabriel Ramis Miquel**, prevere de la Diòcesi de Mallorca.

Dia 3. El Sr. Bisbe, com a actor de la Causa de Canonització del Servent de Déu **Miquel Maura Montaner**, rector del Seminari i fundador de la Congregació de **Zeladores del Culte Eucarístic**, d'acord amb l'article 14.2 de la Instrucció *Sanctorum Mater* dona el consentiment perquè pugui ésser nomenat vicepostulador de la mateixa Causa el Dr. Mn. **Gabriel Ramis Miquel**, prevere de la Diòcesi de Mallorca.

Dia 3. El Sr. Bisbe, com a actor de la Causa de Canonització del **Beat Ramon Llull**, d'acord amb l'article 14.2 de la Instrucció *Sanctorum Mater* dona el consentiment perquè pugui ésser nomenat vicepostulador de la mateixa Causa Mons. **Nadal Bernat Salas**, prevere de la Diòcesi de Mallorca.

SEMINARI DE MALLORCA

Palma, 19 de febrer de 2021

Benvolgut germà prevere,

Des del Seminari Major i Menor en família ens volem posar en contacte amb tu amb motiu de la festivitat de la Catedral de Sant Pere. Com bé saps, és el titular dels nostres seminaris i, malgrat trobar-nos en la situació pandèmica actual, no volem deixar de celebrar-lo. Certament no són temps per fer grans convidades a parròquies, ni tampoc per poder compartir el tradicional xocolata a la Sapiència. Tot això haurà d'esperar temps millors. Però tampoc no ha de ser l'excusa per restar aturat.

Enguany hem decidit que els dos seminaris ho celebrem amb una missa a la capella del Seminari Nou el pròxim dilluns dia 22, a les 18.30 h, i que ens presidirà el Sr. Bisbe, D. Sebastià. Hi assistirem les comunitats del Seminari Major i del Menor amb les seves famílies.

Des de sempre, aquesta celebració i el Seminari mateix han tengut un fort component presbiteral que no volem que es perdi. És per aquest motiu que vos volem convidar a concelebrar en aquesta eucaristia i compartir amb nosaltres aquest dia. Som conscients de les dificultats actuals i és per això que, si teniu dificultats per venir o ho considereu més prudent, vos demanàrem que a la celebració a les vostres comunitats d'aquest dia ens tenguéssiu ben presents en la pregària.

És un deure nostre i un dret vostre que conegueu els nostres seminaris. Com s'ha dit sempre, i així ho creim, el Seminari és el cor de la Diòcesi. És la nostra voluntat

poder-nos acostar el més possible i en aquest sentit treballam cada dia. Com ens passa en tots els àmbits de la pastoral, també hem de ser prudents en les iniciatives que puguin posar en perill la salut de tots. Tant de bo que puguem recuperar el pas habitual de preveres diaques i laics per les nostres cases per compartir la nostra vida pastoral. Mentre això no sigui recomanable, és la nostra intenció fer-vos arribar la màxima informació i col·laboració de la nostra part. Intentarem que amb el material del dia del Seminari, vos pugui arribar una mica de dossier de la situació actual dels nostres seminaris.

Agraïts de la teva col·laboració i, sobretot, de la teva pregària. Quedam a la teva disposició,

Mn. Francesc Vicens,
rector del Seminari Major

Mn. Danilo de Urzeda,
rector del Seminari Menor en família

Mn. Francesc X. Riutort,
formador del Seminari Major

Mn. Eugeni Garcia,
formador del Seminari Major

P. Jaume Puigserver,
TOR, director espiritual

SECRETARIAT PER A LA INICIACIÓ

CRISTIANA I EL CATECUMENAT

Palma, 1r de febrer de 2021

A L'ATENCIÓ DELS RECTORS I DELS PREVERES, DIAQUES, RESPONSABLES DE LA CATEQUESI I CATEQUISTES

Benvolguts tots,

Com segurament ja deveu saber, el Govern de les Illes Balears ha considerat necessari prorrogar durant quinze dies més les actuals restriccions que limiten, entre altres coses, la possibilitat de portar a terme reunions entre persones no convivents.

Així, per tant, i amb la intenció de respectar el criteri de màxima responsabilitat i prudència que ens imposa la realitat que vivim, s'ha considerat convenient prorrogar també l'actual interrupció de la catequesi presencial fins que finalitzi aquest nou període de restriccions.

Volem insistir, però, una vegada més, que aquestes restriccions no haurien de suposar la paralització de tota l'activitat catequètica, ja que és fonamental poder oferir alternatives com, per exemple, una senzilla catequesi conjunta a l'església abans de la celebració dominical (sempre que es pugui respectar l'aforament del 30% al temple i la resta de mesures de salut i seguretat vigents), o bé la possibilitat de fer catequesi fent servir altres mitjans com recursos informàtics, xarxes socials, videocridades, etc. En qualsevol cas, i encara que tot això no fos possible, sempre ens queda la possibilitat

de seguir cuidant la relació personal amb els infants i les famílies que acompanyam per mitjà d'una senzilla cridada telefònica per saber com estan.

La vigència d'aquesta prorroga finalitza el dia 13 de febrer, moment en què confiam poder reprendre novament la catequesi presencial seguint les indicacions que en aquell moment s'estableixin.

Rebeu una cordial salutació,

Jaume Martorell i Adrover
Director del Secretariat

Palma, 1 de febrero de 2021

**A LA ATENCIÓN DE LOS PÁRROCOS Y
SACERDOTES, DIACONOS, RESPONSABLES
DE LA CATEQUESIS Y CATEQUISTAS**

Apreciados todos,

Como seguramente ya sabréis, el Govern de les Illes Balears ha considerado necesario prorrogar durante quince días más las actuales restricciones que limitan, entre otras cosas, la posibilidad de llevar a cabo reuniones entre personas no convivientes.

Así, por tanto, y con la intención de respetar el criterio de máxima responsabilidad y prudencia que nos impone la realidad que vivimos, se ha considerado conveniente mantener la actual interrupción de la catequesis presencial hasta la finalización de este nuevo período de restricciones.

Pese a ello, queremos insistir una vez más en el hecho de que estas restricciones no deberían conllevar la paralización total de la actividad catequética, puesto que es fundamental ofrecer alternativas como, por ejemplo, una sencilla catequesis conjunta en el templo antes de la celebración dominical (siempre y cuando sea posible respetar el aforo del 30% en la iglesia y las medidas de salud y seguridad vigentes), o la posibilidad de tener la catequesis sirviéndose de recursos informáticos, redes sociales, videollamadas, etc. En cualquier caso, y aun cuando todo ello no fuera posible, siempre se puede seguir cuidando la relación personal con los niños y con las familias a las que acompañamos por medio de una

sencilla llamada telefónica para saber cómo se encuentran.

La vigencia de esta prórroga finaliza el día 13 de febrero, momento en el que confiamos en poder retomar nuevamente la catequesis presencial siguiendo las indicaciones que se establezcan en aquel momento.

Recibid un cordial saludo,

Jaume Martorell i Adrover
Director del Secretariat

Palma, 16 de febrer de 2021

A L'ATENCIÓ DELS RECTORS I DELS PREVERES, DIAQUES, RESPONSABLES DE LA CATEQUESI I CATEQUISTES

Benvolguts tots,

Com ja sabeu, el Govern de les Illes Balears ha considerat necessari prorrogar novament les restriccions establertes el passat 29/01 per un període comprès entre el 13 de febrer i el dia 1r de març (ambdós inclosos), continuant limitades, per tant, les reunions familiars i socials entre persones no convivents, tant en interior com en exterior.

No obstant això, una de les novetats importants és que es torna a permetre la realització d'activitats extraescolars i complementàries que, si ho recordam, també estaven suspeses.

Així, per tant, i un cop revisada la situació amb el Sr. Bisbe, consideram que aquest nou escenari pel que fa a les activitats complementàries ens permet reprendre novament la catequesi presencial en la modalitat tradicional, sempre que es puguin respectar les ràtios (es recomana 6 infants màx. + 1 catequista, segons les dimensions de la sala) i totes les mesures de salut, seguretat i prevenció actualment vigents.

En canvi, respecte a altres modalitats o mètodes catequètics com la Catequesi de Família o d'altres que per la seva pròpia finalitat o naturalesa impliquin la participació activa i conjunta de distints grups familiars, es considera prudent i necessari mantenir les restriccions ac-

tuals, respectant així la mesura de limitar les reunions socials i familiars a un sol nucli de convivència. Per a aquests casos, seguim insistint en la possibilitat d'oferir una senzilla catequesi conjunta a l'església abans de la celebració dominical.

Demanam al Senyor que la situació epidemiològica cada cop estigui més controlada i sigui possible anar recuperant aquells espais de convivència i creixement humà i espiritual que el virus ens ha segrestat.

Rebeu una abraçada ben cordial,

Jaume Martorell i Adrover
Director del Secretariat

Palma, 16 de febrero de 2021

**A LA ATENCIÓN DE LOS PÁRROCOS Y
SACERDOTES, DIÁCONOS, RESPONSABLES
DE LA CATEQUESIS Y CATEQUISTAS**

Apreciados todos,

Como bien sabéis, el Govern de les Illes Balears ha considerado necesario prorrogar nuevamente las restricciones establecidas el pasado 29/01 por un período comprendido entre el 13 de febrero y el día 1 de marzo (ambos incluidos), continuando limitadas, por tanto, las reuniones familiares y sociales entre personas no convivientes, tanto en interior como en exterior.

A pesar de ello, una de las novedades importantes es que vuelve a estar permitida la realización de actividades extraescolares y complementarias que, cabe recordar, también estaban suspendidas.

Así, por tanto, y una vez revisada la situación con el Sr. Obispo, consideramos que este nuevo escenario referido a las actividades complementarias nos permite retomar nuevamente la catequesis presencial en la modalidad tradicional, siempre y cuando puedan respetarse las ratios (se recomienda 6 niños máx. + 1 catequista, en función de las dimensiones de la sala) y todas las medidas de salud, seguridad y prevención actualmente vigentes.

En cambio, respecto a otras modalidades o métodos catequéticos como la Catequesis de Familia u otros que por su propia finalidad o naturaleza impliquen la participación activa y conjunta de distintos grupos familiares, se considera prudente y necesario mantener

las actuales restricciones, respetando así la medida de limitar las reuniones sociales y familiares a un único núcleo de convivencia. Para estos casos, seguimos insistiendo en la posibilidad de ofrecer una sencilla catequesis conjunta en el templo antes de la celebración dominical.

Pidamos al Señor que la situación epidemiológica esté cada vez más controlada y sea posible ir recuperando aquellos espacios de convivencia y crecimiento humano y espiritual que el virus nos ha secuestrado.

Recibid un cordial saludo,

Jaume Martorell i Adrover
Director del Secretariat

MENSAJE DEL SANTO PADRE FRANCISCO PARA LA CUARESMA 2021

«Mirad, estamos subiendo a Jerusalén...» (Mt 20,18).

Cuaresma: un tiempo para renovar la fe, la esperanza y la caridad.

Queridos hermanos y hermanas:

Cuando Jesús anuncia a sus discípulos su pasión, muerte y resurrección, para cumplir con la voluntad del Padre, les revela el sentido profundo de su misión y los exhorta a asociarse a ella, para la salvación del mundo.

Recorriendo el camino cuaresmal, que nos conducirá a las celebraciones pascuales, recordemos a Aquel que «se humilló a sí mismo, hecho obediente hasta la muerte, y una muerte de cruz» (Flp 2,8). En este tiempo de conversión renovemos nuestra fe, saciemos nuestra sed con el “agua viva” de la esperanza y recibamos con el corazón abierto el amor de Dios que nos convierte en hermanos y hermanas en Cristo. En la noche de Pascua renovaremos las promesas de nuestro Bautismo, para renacer como hombres y mujeres nuevos, gracias a la obra del Espíritu Santo. Sin embargo, el itinerario de la Cuaresma, al igual que todo el camino cristiano, ya está bajo la luz de la Resurrección, que anima los sentimientos, las actitudes y las decisiones de quien desea seguir a Cristo.

El ayuno, la oración y la limosna, tal como los presenta Jesús en su predicación (cf. Mt 6,1-18), son las condicio-

nes y la expresión de nuestra conversión. La vía de la pobreza y de la privación (el ayuno), la mirada y los gestos de amor hacia el hombre herido (la limosna) y el diálogo filial con el Padre (la oración) nos permiten encarnar una fe sincera, una esperanza viva y una caridad operante. La fe nos llama a acoger la Verdad y a ser testigos, ante Dios y ante nuestros hermanos y hermanas.

En este tiempo de Cuaresma, acoger y vivir la Verdad que se manifestó en Cristo significa ante todo dejarse alcanzar por la Palabra de Dios, que la Iglesia nos transmite de generación en generación. Esta Verdad no es una construcción del intelecto, destinada a pocas mentes elegidas, superiores o ilustres, sino que es un mensaje que recibimos y podemos comprender gracias a la inteligencia del corazón, abierto a la grandeza de Dios que nos ama antes de que nosotros mismos seamos conscientes de ello. Esta Verdad es Cristo mismo que, asumiendo plenamente nuestra humanidad, se hizo Camino —exigente pero abierto a todos— que lleva a la plenitud de la Vida.

El ayuno vivido como experiencia de privación, para quienes lo viven con sencillez de corazón lleva a descubrir de nuevo el don de Dios y a comprender nuestra realidad de criaturas que, a su imagen y semejanza, encuentran en Él su cumplimiento. Haciendo la experiencia de una pobreza aceptada, quien ayuna se hace pobre con los pobres y “acumula” la riqueza del amor recibido y compartido. Así entendido y puesto en práctica, el ayuno contribuye a amar a Dios y al prójimo en cuanto, como nos enseña santo Tomás de Aquino, el amor es un movimiento que centra la atención en el otro considerándolo como uno consigo mismo (cf. Carta enc. Fratelli tutti, 93).

La Cuaresma es un tiempo para creer, es decir, para recibir a Dios en nuestra vida y permitirle “poner su morada” en nosotros (cf. Jn 14,23). Ayunar significa liberar nuestra existencia de todo lo que estorba, incluso de la saturación de informaciones —verdaderas o falsas— y productos de consumo, para abrir las puertas de nuestro corazón a Aquel que viene a nosotros pobre de todo, pero «lleno de gracia y de verdad» (Jn 1,14): el Hijo de Dios Salvador.

La esperanza como “agua viva” que nos permite continuar nuestro camino

La samaritana, a quien Jesús pide que le dé de beber junto al pozo, no comprende cuando Él le dice que podría ofrecerle un «agua viva» (Jn 4,10). Al principio, naturalmente, ella piensa en el agua material, mientras que Jesús se refiere al Espíritu Santo, aquel que Él dará en abundancia en el Misterio pascual y que infunde en nosotros la esperanza que no defrauda. Al anunciar su pasión y muerte Jesús ya anuncia la esperanza, cuando dice: «Y al tercer día resucitará» (Mt 20,19). Jesús nos habla del futuro que la misericordia del Padre ha abierto de par en par. Esperar con Él y gracias a Él quiere decir creer que la historia no termina con nuestros errores, nuestras violencias e injusticias, ni con el pecado que crucifica al Amor. Significa saciarnos del perdón del Padre en su Corazón abierto.

En el actual contexto de preocupación en el que vivimos y en el que todo parece frágil e incierto, hablar de esperanza podría parecer una provocación. El tiempo de Cuaresma está hecho para esperar, para volver a dirigir la mirada a la paciencia de Dios, que sigue cuidando de su Creación, mientras que nosotros a menudo la mal-

tratamos (cf. Carta enc. *Laudato si'*, 32-33;43-44). Es esperanza en la reconciliación, a la que san Pablo nos exhorta con pasión: «Os pedimos que os reconciliéis con Dios» (2 Co 5,20). Al recibir el perdón, en el Sacramento que está en el corazón de nuestro proceso de conversión, también nosotros nos convertimos en difusores del perdón: al haberlo acogido nosotros, podemos ofrecerlo, siendo capaces de vivir un diálogo atento y adoptando un comportamiento que conforte a quien se encuentra herido. El perdón de Dios, también mediante nuestras palabras y gestos, permite vivir una Pascua de fraternidad.

En la Cuaresma, estemos más atentos a «decir palabras de aliento, que re confortan, que fortalecen, que consuelan, que estimulan», en lugar de «palabras que humillan, que entristecen, que irritan, que desprecian» (Carta enc. *Fratelli tutti*[FT], 223). A veces, para dar esperanza, es suficiente con ser «una persona amable, que deja a un lado sus ansiedades y urgencias para prestar atención, para regalar una sonrisa, para decir una palabra que estimule, para posibilitar un espacio de escucha en medio de tanta indiferencia» (ibid., 224).

En el recogimiento y el silencio de la oración, se nos da la esperanza como inspiración y luz interior, que ilumina los desafíos y las decisiones de nuestra misión: por esto es fundamental recogerse en oración (cf. Mt 6,6) y encontrar, en la intimidad, al Padre de la ternura.

Vivir una Cuaresma con esperanza significa sentir que, en Jesucristo, somos testigos del tiempo nuevo, en el que Dios “hace nuevas todas las cosas” (cf. Ap 21,1-6). Significa recibir la esperanza de Cristo que entrega su vida en la cruz y que Dios resucita al tercer día, “dis-

puestos siempre para dar explicación a todo el que nos pida una razón de nuestra esperanza” (cf. 1 P 3,15).

La caridad, vivida tras las huellas de Cristo, mostrando atención y compasión por cada persona, es la expresión más alta de nuestra fe y nuestra esperanza.

La caridad se alegra de ver que el otro crece. Por este motivo, sufre cuando el otro está angustiado: solo, enfermo, sin hogar, despreciado, en situación de necesidad... La caridad es el impulso del corazón que nos hace salir de nosotros mismos y que suscita el vínculo de la cooperación y de la comunión.

«A partir del “amor social” es posible avanzar hacia una civilización del amor a la que todos podamos sentirnos convocados. La caridad, con su dinamismo universal, puede construir un mundo nuevo, porque no es un sentimiento estéril, sino la mejor manera de lograr caminos eficaces de desarrollo para todos» (FT, 183).

La caridad es don que da sentido a nuestra vida y gracias a este consideramos a quien se ve privado de lo necesario como un miembro de nuestra familia, amigo, hermano. Lo poco que tenemos, si lo compartimos con amor, no se acaba nunca, sino que se transforma en una reserva de vida y de felicidad. Así sucedió con la harina y el aceite de la viuda de Sarepta, que dio el pan al profeta Elías (cf. 1 R 17,7-16); y con los panes que Jesús bendijo, partió y dio a los discípulos para que los distribuyeran entre la gente (cf. Mc 6,30-44). Así sucede con nuestra limosna, ya sea grande o pequeña, si la damos con gozo y sencillez.

Vivir una Cuaresma de caridad quiere decir cuidar a quie-

nes se encuentran en condiciones de sufrimiento, abandono o angustia a causa de la pandemia de COVID-19. En un contexto tan incierto sobre el futuro, recordemos la palabra que Dios dirige a su Siervo: «No temas, que te he redimido» (Is 43,1), ofrezcamos con nuestra caridad una palabra de confianza, para que el otro sienta que Dios lo ama como a un hijo.

«Sólo con una mirada cuyo horizonte esté transformado por la caridad, que le lleva a percibir la dignidad del otro, los pobres son descubiertos y valorados en su inmensa dignidad, respetados en su estilo propio y en su cultura y, por lo tanto, verdaderamente integrados en la sociedad» (FT, 187).

Queridos hermanos y hermanas: Cada etapa de la vida es un tiempo para creer, esperar y amar. Este llamado a vivir la Cuaresma como camino de conversión y oración, y para compartir nuestros bienes, nos ayuda a reconsiderar, en nuestra memoria comunitaria y personal, la fe que viene de Cristo vivo, la esperanza animada por el soplo del Espíritu y el amor, cuya fuente inagotable es el corazón misericordioso del Padre.

Que María, Madre del Salvador, fiel al pie de la cruz y en el corazón de la Iglesia, nos sostenga con su presencia solícita, y la bendición de Cristo resucitado nos acompañe en el camino hacia la luz pascual.

Roma, San Juan de Letrán, 11 de noviembre de 2020,
memoria de san Martín de Tours.

Francisco

©Copyright - Libreria Editrice Vaticana

Oració conclusiva de la Carta Apostòlica Patris Corde

Oferim aquesta versió catalana de la pregària amb què el Papa Francesc conclou la Carta Apostòlica Patris Corde, a fi que en aquest Any Jubilar de Sant Josep pugui recitar-se en tots els actes celebrats en el seu honor. La versió castellana de tot el document aparegué en el bolletí del mes de desembre proppassat (BOBM CLX/ 12, 1102-1124).

Salve, custodi del Redemptor
i espòs de la Verge Maria.
A vós Déu confià el seu Fill,
en vós Maria va depositar la seva confiança,
amb vós Crist es va forjar com a home.
Oh, benaurat Josep,
mostrau-vos també pare per a nosaltres
i guiau-nos en el camí de la vida.
Obteniu-nos gràcia, misericòrdia i coratge,
i defensau-nos de tot mal. Amén.

Responsum de la Congregación para la Doctrina de la Fe a un dubium sobre las bendiciones de las uniones de personas del mismo sexo

A LA PREGUNTA PROPUESTA:

¿La Iglesia dispone del poder para impartir la bendición a uniones de personas del mismo sexo?

SE RESPONDE:

Negativamente.

Nota explicativa

En algunos ambientes eclesiales se están difundiendo proyectos y propuestas de bendiciones para uniones de personas del mismo sexo. No pocas veces, estos proyectos están motivados por una sincera voluntad de acogida y de acompañamiento de las personas homosexuales, a las cuales se proponen caminos de crecimiento en la fe, «con el fin de que aquellos que manifiestan una tendencia homosexual puedan contar con la ayuda necesaria para comprender y realizar plenamente la voluntad de Dios en su vida»[1].

En estos caminos, la escucha de la palabra de Dios, la oración, la participación en las acciones litúrgicas eclesiales y el ejercicio de la caridad pueden desempeñar un papel importante con el fin de apoyar la tarea de leer la propia historia y de adherirse con libertad y responsabilidad a la propia llamada bautismal, porque «Dios ama a cada persona, como también lo hace la Iglesia»[2], rechazando toda discriminación injusta.

Entre las acciones litúrgicas de la Iglesia revisten una singular importancia los sacramentales, «signos sagra-

dos creados según el modelo de los sacramentos, por medio de los cuales se expresan efectos, sobre todo de carácter espiritual, obtenidos por la intercesión de la Iglesia. Por ellos, los hombres se disponen a recibir el efecto principal de los sacramentos y se santifican las diversas circunstancias de la vida»[3]. El Catecismo de la Iglesia Católica específica, además, que «los sacramentales no confieren la gracia del Espíritu Santo a la manera de los sacramentos, pero por la oración de la Iglesia preparan a recibirla y disponen a cooperar con ella» (n. 1670).

Al género de los sacramentales pertenecen las bendiciones, con las cuales la Iglesia «invita a los hombres a alabar a Dios, los anima a pedir su protección, los exhorta a hacerse dignos, con la santidad de vida, de su misericordia»[4]. Ellas, además, «instituidas imitando en cierto modo a los sacramentos, significan siempre unos efectos, sobre todo de carácter espiritual, pero que se alcanzan gracias a la impetración de la Iglesia»[5].

En consecuencia, para ser coherentes con la naturaleza de los sacramentales, cuando se invoca una bendición sobre algunas relaciones humanas se necesita —más allá de la recta intención de aquellos que participan— que aquello que se bendice esté objetiva y positivamente ordenado a recibir y expresar la gracia, en función de los designios de Dios inscritos en la Creación y revelados plenamente por Cristo Señor. Por tanto, son compatibles con la esencia de la bendición impartida por la Iglesia solo aquellas realidades que están de por sí ordenadas a servir a estos designios.

Por este motivo, no es lícito impartir una bendición a relaciones, o a parejas incluso estables, que implican una praxis sexual fuera del matrimonio (es decir, fuera de la

unión indisoluble de un hombre y una mujer abierta, por sí misma, a la transmisión de la vida), como es el caso de las uniones entre personas del mismo sexo[6]. La presencia en tales relaciones de elementos positivos, que en sí mismos son de apreciar y de valorar, todavía no es capaz de justificarlas y hacerlas objeto lícito de una bendición eclesial, porque tales elementos se encuentran al servicio de una unión no ordenada al designio de Dios. Además, ya que las bendiciones sobre personas están en relación con los sacramentos, la bendición de las uniones homosexuales no puede ser considerada lícita, en cuanto sería en cierto modo una imitación o una analogía con la bendición nupcial[7], invocada sobre el hombre y la mujer que se unen en el sacramento del Matrimonio, ya que «no existe ningún fundamento para asimilar o establecer analogías, ni siquiera remotas, entre las uniones homosexuales y el designio de Dios sobre el matrimonio y la familia»[8].

La declaración de ilicitud de las bendiciones de uniones entre personas del mismo sexo no es por tanto, y no quiere ser, una discriminación injusta, sino reclamar la verdad del rito litúrgico y de cuanto corresponde profundamente a la esencia de los sacramentales, tal y como la Iglesia los entiende.

La comunidad cristiana y los Pastores están llamados a acoger con respeto y delicadeza a las personas con inclinaciones homosexuales, y sabrán encontrar las modalidades más adecuadas, coherentes con la enseñanza eclesial, para anunciarles el Evangelio en su plenitud. Estas, al mismo tiempo, están llamadas a reconocer la cercanía sincera de la Iglesia —que reza por ellas, las acompaña, comparte su camino de fe cristiana[9]— y a acoger las enseñanzas con sincera disponibilidad.

La respuesta al dubium propuesto no excluye que se impartan bendiciones a las personas individuales con inclinaciones homosexuales[10], que manifiesten la voluntad de vivir en fidelidad a los designios revelados por Dios así como los propuestos por la enseñanza eclesial, pero declara ilícita toda forma de bendición que tienda a reconocer sus uniones. En este caso, de hecho, la bendición manifestaría no tanto la intención de confiar a la protección y a la ayuda de Dios algunas personas individuales, en el sentido anterior, sino de aprobar y fomentar una praxis de vida que no puede ser reconocida como objetivamente ordenada a los designios revelados por Dios[11].

Mientras tanto, la Iglesia recuerda que Dios mismo no deja de bendecir a cada uno de sus hijos peregrinos en este mundo, porque para Él «somos más importantes que todos los pecados que nosotros podamos hacer»[12]. Pero no bendice ni puede bendecir el pecado: bendice al hombre pecador, para que se reconozca como parte de su designio de amor y se deje cambiar por Él. Él, de hecho, «nos toma como somos, pero no nos deja nunca como somos»[13].

Por estos motivos, la Iglesia no dispone, ni puede disponer, del poder para bendecir uniones de personas del mismo sexo en el sentido anteriormente indicado.

El Sumo Pontífice Francisco, en el curso de una Audiencia concedida al suscrito Secretario de esta Congregación, ha sido informado y ha dado su asentimiento a la publicación del ya mencionado Responsum ad dubium, con la Nota explicativa adjunta.

Dado en Roma, desde la Sede de la Congregación para la Doctrina de la Fe, el 22 de febrero de 2021, Fiesta de la Cátedra de San Pedro, Apóstol.

Luis F. Card. Ladaria, S.I.
Prefecto
+ Giacomo Morandi
Arzobispo tit. de Cerveteri
Secretario

[1] Francisco, Ex. ap. postsinodal *Amoris laetitia*, n. 250.

[2] Sínodo de los Obispos, Documento final de la XV Asamblea General Ordinaria, n. 150.

[3] Concilio Vaticano II, Const. Lit. *Sacrosanctum Concilium*, n. 60.

[4] Ritual Romano ex Decreto *Sacrosancti Oecumenici Concilii Vaticani II instauratum auctoritate Ionnis Pauli PP. II promulgatum*, Bendicional, Orientaciones generales, n. 9.

[5] *Ibidem*, n. 10.

[6] Cfr. Catecismo de la Iglesia Católica, n. 2357.

[7] De hecho, la bendición nupcial hace referencia a la narración de la creación, en la que la bendición de Dios sobre el hombre y sobre la mujer está en relación a su unión fecunda (cfr. Gen 1,28) y a su complementariedad (cfr. Gen 2,18-24).

[8] Francisco, Ex. ap. postinodal *Amoris laetitia*, n. 251.

[9] Cfr. Congregación para la doctrina de la fe, Carta *Homosexualitatis problema* sobre la atención pastoral a las personas homosexuales, n. 15.

[10] El Bendicional presenta, de hecho, un amplio elenco de situaciones para las que invocar la bendición del Señor.

[11] Cfr. Congregación para la doctrina de la fe, Carta Homosexualitatis problema sobre la atención pastoral a las personas homosexuales, n. 7.

[12] Francisco, Audiencia General del 2 de diciembre de 2020, Catequesis sobre la oración: la bendición.

[13] Ibidem.

Responsum de la Congregación para la Doctrina de la Fe a un dubium sobre las bendiciones de las uniones de personas del mismo sexo

Comentario del Responsum ad dubium

La actual intervención de la Congregación para la Doctrina de la Fe es la respuesta a una pregunta —en términos clásicos, a un dubium— presentada, como sucede normalmente, por los pastores y los fieles que tienen necesidad de una clarificación orientativa sobre una cuestión controvertida. Frente a la incertidumbre suscitada por afirmaciones o por las prácticas problemáticas en ámbitos decisivos para la vida cristiana, se pide responder afirmativa o negativamente y, por lo tanto, exponer los argumentos que sostienen la posición asumida. La finalidad de la intervención es la de apoyar a la Iglesia universal en el responder mejor a las exigencias del Evangelio, de dirimir las controversias y de favorecer una sana comunión en el pueblo santo de Dios.

La cuestión disputada surge en el marco de la «sincera voluntad de acogida y de acompañamiento de las personas homosexuales, a las cuales se proponen caminos de crecimiento en la fe» (Nota explicativa), como ha indicado el Santo Padre Francisco, en la conclusión de dos Asambleas sinodales sobre la familia: «con el fin de que aquellos que manifiestan una tendencia homosexual puedan contar con la ayuda necesaria para comprender y realizar plenamente la voluntad de Dios en su vida» (Exh. ap. *Amoris laetitia*, n. 250). Esta es una invitación a evaluar con el oportuno discernimiento los proyectos y las propuestas pastorales ofrecidas sobre este tema. Entre estas, están también las bendiciones impartidas a las uniones de personas del mismo sexo. Se pregunta,

por tanto, si la Iglesia dispone del poder para impartir su bendición: es la fórmula contenida en el *quaesitum*. La respuesta —el *Responsum ad dubium*— encuentra su explicación y motivación en la anexa Nota explicativa de la Congregación para la Doctrina de la Fe, del 22 de febrero de 2021, a cuya publicación ha dado su asentimiento el propio Papa Francisco.

La Nota se centra sobre la distinción fundamental y decisiva entre las personas y la unión. De tal manera que el juicio negativo sobre las bendiciones de las uniones entre personas del mismo sexo no implica un juicio sobre las personas.

Las personas ante todo. Sirve, por tanto, y es un punto de no retorno, cuanto ya se había declarado en el n. 4 de las Consideraciones acerca de los proyectos de reconocimiento legal de las uniones entre personas homosexuales de la misma Congregación y retomado del Catecismo de la Iglesia Católica: «Según la enseñanza de la iglesia, los hombres y mujeres con tendencias homosexuales “deben ser acogidos con respeto, compasión y delicadeza. Se evitará, respecto a ellos, todo signo de discriminación injusta” (2358)». Enseñanza recordada y repetida por la Nota.

Sobre las uniones entre personas del mismo sexo, la respuesta al *dubium* «declara ilícita toda forma de bendición que tienda a reconocer sus uniones». Illicitud que la Nota explicativa refiere a un triple orden de motivos, en conexión entre ellos.

El primero viene dado por la verdad y el valor de las bendiciones. Estas pertenecen al género de los sacramentales, que «son acciones litúrgicas de la Iglesia» que

exigen consonancia de vida con aquello que estos significan y generan. Significados y efectos de gracia que la Nota expone de manera concisa. En consecuencia, una bendición sobre una relación humana requiere que esta esté ordenada a recibir y expresar el bien que le ha sido pronunciado y donado.

Llegamos así al segundo motivo: el orden que hace que uno sea apto para recibir el don viene dado por los «designios de Dios inscritos en la Creación y revelados plenamente por Cristo Señor». Designios a los que no responden las «relaciones, o parejas estables, que implican una praxis sexual fuera del matrimonio», es decir «fuera de la unión indisoluble de un hombre y una mujer abierta por sí misma a la transmisión de la vida». Es el caso de las uniones entre personas del mismo sexo. Sin embargo, no son las únicas —como si el problema fuera sólo de estas uniones— sino que cualquier unión que comporte un ejercicio de la sexualidad fuera del matrimonio es ilícita desde el punto de vista moral, según lo que enseña el ininterrumpido magisterio eclesial.

Esto nos habla de un poder que la Iglesia no tiene, porque no puede disponer de los designios de Dios, que de otro modo, serían rechazados y negados. La Iglesia no es árbitro de estos designios y de las verdades de vida que expresan, sino su fiel intérprete y anunciadora.

El tercer motivo viene dado por el error, que se induciría fácilmente, de identificar la bendición de las uniones entre personas del mismo sexo con la de las uniones matrimoniales. Por la relación que las bendiciones sobre las personas tienen con los sacramentos, la bendición de tales uniones podría constituir en cierto modo «una imitación o una analogía con la bendición nupcial», imparti-

da al hombre y a la mujer que se unen en el sacramento del Matrimonio. Lo que sería erróneo y engañoso.

Por los anteriores motivos «la bendición de las uniones homosexuales no puede ser considerada lícita». Esta declaración no perjudica de ninguna manera la consideración humana y cristiana que la Iglesia tiene de cada persona. Tanto es así que la respuesta al dubium «no excluye que se impartan bendiciones a las personas individuales con inclinaciones homosexuales, que manifiesten la voluntad de vivir en fidelidad a los designios revelados por Dios así como los propuestos por la enseñanza eclesial».

INFORMACIÓ DIOCESANA

Crònica de l'Església de Mallorca Febrer 2021

01. Començam el mes amb 598 morts amb COVID-19.

Davant el fet que el Govern prorroga per 15 dies més les prohibicions de fer reunions entre persones no convivents, el **Secretariat de catequesi** ha enviat una circular mirant que aquestes normes no paralitzin la catequesi de les parròquies, aprofitant les possibilitats que la tècnica ens ofereix, i la convocatòria de la missa dominical.

02. “La Vida consagrada, paràbola de fraternitat en un món ferit” ha estat el lema de la XXI Jornada Mundial de la Vida Consagrada que, enguany, per mor de la pandèmia, no s’ha pogut celebrar com de costum, sinó virtualment i amb la pròpia comunitat, mirant de revifar l’essència de la vocació consagrada, l’entrega. Els religiosos de

la Unitat Pastoral del Pont d’Inca sí que s’han reunit a la parròquia del Pont d’Inca i han gaudit de la fraternitat.

03. Avui, al Palau, els membres de la Comissió d’historiadors, el censor teòleg i el fiscal han fet, davant el Sr. Bisbe, el prescrit jurament per dur endavant el procés sobre la vida i les virtuts del servent de Déu **Mn. Antoni Aguiló i Valls.**

Ahir i avui els professors de la Família Franciscana han celebrat la IV Trobada amb el lema **“Clara d’Assís, l’ànima femenina del franciscanisme”**, a causa de la pandèmia ho han fet virtualment, aprofitant les aportacions d’una professora de Comillas i d’una clarissa d’Àvila.

De manera telemàtica s’ha reunit el **Consell Diocesà d’Assumptes Econòmics,**

presidit pel Sr. Bisbe.

04. Aquest dijous s'ha reunit, **al Palau**, el Consell Episcopal i el Consell Assessor.

05. Ha començat, al centre parroquial de santa Maria Major (Inca) el curset de preparació per a les parelles que volen rebre el **sagrament del matrimoni**.

La parròquia de **Sencelles** ha celebrat el 375è aniversari del patronat de santa Àgueda a la vila. El Vicari Judicial ha presidit la celebració litúrgica i el Rector ha demanat a la Santa, en una peculiar pregària, la fi de la pandèmia. S'han estrenat uns Goigs escrits per Rafel Bordoy i Pomar, musicats per Francesc Crespí i Canyelles i il·lustrats per Miquel Àngel Moncadas i Batle amb el títol *Goigs a la Gloriosa Verge i Màrtir Santa Àgueda, que li canten els seus devots a la capella de la Plaça de l'Obra de Sencelles*.

06. El grup Reina de la

Pau ha celebrat, en el temple parroquial de **Costitx**, el seu dia de pregària, tot recordant el 102è aniversari de la mort de la Venerable Margalida Amengual i Campaner.

07. Mn. Simó Jordi Garau i Matas s'ha acomiadat de la feligresia de la parròquia de **sant Alonso Rodríguez** (Palma) per començar a gaudir de la jubilació canònica.

08. Ha començat el **Taller de Bíblia** que el Dr. Jaume Vázquez anirà fent, *on line*, durant aquest curs, al voltant de cada un dels evangelis. Avui ha estat l'evangelista sant Marc qui ha començat la feina.

09. Arxiprestes, Consell Episcopal i Assessors s'han reunit amb el Sr. Bisbe al **Seminari Nou**.

10. Tot començant la festa de la Mare de Déu de Llorda la parròquia de santa Maria del Camí ha fet aquest vespre un **Rosari cantat**.

Els Centres d'Es-
glésia han tingut una vi-
deoconferència amb el Sr.
Bisbe.

11. Festa de la Mare de Déu de Lorda i Jornada Mundial del Malalt. Enguany, com que no hi podran assistir malalts i per les normes d'aforament vigents per causa de la pandèmia, la missa, presidida pel Sr. Bisbe, s'ha celebrat a la Seu i ha estat retransmesa per *streaming* i a la pàgina web de la Catedral de Mallorca.

12. Dia del Dejuni voluntari. Davant la impossibilitat de reunir-nos per fer el tradicional "sopar de fam", Mans Unides ha proposat fer "**L'hora contra la fam en el món**".

13. Els seminaristes aprofiten aquesta setmana per fer els **exercicis espirituals** al casal de les Religioses de la Puresa de Valldemossa. El Sr. Bisbe s'hi ha fet present, ha celebrat l'Eucaristia i ha compartit

la diada amb ells.

La parròquia de **santa Maria del Camí**, des dels anys del rectorat de Mn. Rafel Caldentey (1853-1887), sempre ha celebrat amb molta solemnitat la "festa de Lourdes", que enguany s'ha perllongat fins avui capvespre, ja que hi ha hagut una sucosa catequesi davant l'altar que li aixecà el Rector Servent de Déu.

Ha començat, a la parròquia del Port d'Alcúdia, el **Curset prematrimonial** per a les parròquies de l'antic arxiprestat, i a l'ermita de Crestatx el que organitza la parròquia de sa Pobla.

Construint la casa comuna ha estat el lema de la jornada formativa que la CONFER, *on line*, ha programat per avui i en la qual han participat 190 persones de 62 congregacions diferents.

14. Diada de **Mans Unides**. Enguany aquesta ONG de l'Església espanyola ha pogut acabar l'encàrrec que

la diòcesi de Sokodé, zona central de Togo, a l'Àfrica Occidental, li havia fet: set pous per a corriola i set pous equipats amb bomba d'aigua de motricitat humana, que abastiran 14 pobles. El cost total del projecte ha estat de 73.315€ dels quals 68.209 els ha posats Mans Unides i la resta l'han posada els beneficiaris.

El P. Guillem Feliu i Martorell FMVD ha estat presentat com a Vicari a les parròquies de **Llubí i Sineu**.

Mn. Jaume A. Estela Cortès ha començat, acompanyat del Sr. Bisbe, el seu servei ministerial com a Rector, a la parròquia de **sant Alonso Rodríguez**.

15. La Delegació d'Ecologia i Cura de la Creació envia, per a cada una de les setmanes de Quaresma, materials per ajudar a fer un món més sostenible. Per a la propera primera setmana el tema va al voltant de la *Laudato si'*.

Bona Pau és el full

de la parròquia de Montuïri que l'any 1952 fundava el Rector d'aquella parròquia Mn. Bernat Martorell i Nicolau, enguany compleix 69 anys. Fa 4 anys que s'independitzà de la parròquia i ara es publica en format foli i té 48 planes.

Els bisbes de la **Província Eclesiàstica Valencina**, seguint els protocols sanitaris imposats, s'han reunit telemàticament durant tot el matí.

16. Arriba la circular del **Secretariat per a la Iniciació Cristiana** i el catecumenat anunciant la represa de la catequesi tradicional, respectant les ràtios establertes pel Govern: 6 infants i un/a catequista, en canvi considera prudent no permetre la catequesi familiar i seguir la possibilitat d'oferir una senzilla catequesi conjunta, a l'església, abans de la celebració dominical.

17. Dimecres de cendra. Parròquies i oratoris de tot arreu han celebrat el ritu

que encapçala la Quaresma. El Sr. Bisbe ha presidit la celebració a la Seu, fent ressonar el missatge del Sant Pare per enguany: “Mirau, estam pujant a Jerusalem... Quaresma: un temps de renovar la fe, l’esperança i la caritat”.

Mitjançant una carta enviada als creients mallorquins, el Sr. Bisbe encoratja a viure aquesta Quaresma, enguany també malgrat la pandèmia, **per renovar-nos com a persones i com a Església**. Per altra part també ha firmat un decret suspenent les processons i els actes litúrgics i paralitúrgics de la Setmana santa a l’exterior dels temples.

Oració bíblica per a Quaresma i Setmana santa. Mn. Francesc Ramis Darder, tant virtualment com en el *Full Dominical*, ofereix unes citacions bíbliques per pregar, meditar i contemplar aquest temps religiós que avui començam.

18. S’ha reunit, al Palau, la

Comissió mixta de Patrimoni amb la presidència del Sr. Bisbe i de la Presidenta del Consell de Mallorca.

El Sr. Bisbe s’ha fet present a **Inca** per a la gravació d’una entrevista als mitjans de comunicació locals.

19. Les Religioses Saleses celebren els cent d’anys de presència en la nostra Església. El Sr. Bisbe s’hi ha fet present i ha celebrat l’Ofici de la diada.

20. L’Ajuntament de Palma i la parròquia de Santa Creu han pogut oferir **més de 300 plats** a famílies necessitades. Els cuiners de l’hotel Cap Rocat han elaborat els aliments i el personal de l’estudi d’arquitectura d’Antoni Obrador i de la gestora d’hotels Marugal ha repartit els menjars.

21. Aquest cap de setmana el Sr. Bisbe ha presentat, a les parròquies de **Maria de la Salut i a Lloret de Vistalegre** els preveres

que, a partir d'ara, tindran cura de la tasca pastoral. Mn. Guillem Feliu i Ramis i el P. Guillem Feliu i Martorell. Dia 20 a Maria i dia 21 a Lloret.

Avui és el **primer Diumenge de Quaresma** i es va consolidant, per aquest temps, els capvespres, obrir l'església per fer una exposició del Santíssim, deixar un temps per a la pregària personal, resar o cantar Vespres i arribar a l'hora de la celebració eucarística.

22. Festa de la Càtedra de Sant Pere. Enguany s'ha celebrat l'Ofici a la capella del Seminari Nou. El Sr. Bisbe ha presidit la celebració litúrgica en la qual han participat els alumnes del Seminari Major i els del Seminari menor en família, a més de llurs familiars i diversos preveres i formadors.

A la Seu, Mn. Francesc Ramis Darder ha ofert la **predicació quaresmal** amb una hora per a la reflexió bíblica i per a la pre-

gària.

24. El Sr. Bisbe ha compartit la diada amb els estadants del **Santuari de Lluc**.

26. Tots els divendres d'aquesta Quaresma les parròquies de la Unitat de la Mare de Déu i l'Associació Pontium organitzen **el concurs DRC** amb diferents preguntes sobre Bíblia, Youcat i cultura balear. El saber i les plataformes digitals engresquen el jovent d'entre 13 i 21 anys.

27. Festa de la Beata Francinaina. La situació pandèmica que vivim ha fet modificar aquesta celebració que té un caire ben popular. No hi ha mancat l'Ofici solemne i s'ha encoratjat la gent que fes l'ofrena floral a la Beata de manera personal i familiar i d'aquesta manera el monument ha quedat ben adornat. L'Associació Tia Xiroia ha programat tots els actes. A les 10.30, hora de la seva mort, Missa

solemne presidida pel Sr. Rector i concelebrada pels preveres sencellers; a les 12, per la megafonia que hi ha al campanar, la Coral Sor Francinaina ha cantat els Goigs, el Sr. Miquel Àngel Torrens ha llegit el Pregó, una nina del poble ha llegit el poema d'Antelm Ferretjans: *l'Ofrena* i el grup local Qanarussa, per tancar l'acte, ha interpretat el cant *Xiroieta*.

El Capvespre el Sr. Bisbe, després de fer la seva personal ofrena de flors, ha presidit la celebració litúrgica.

28. El Sr. Bisbe ha celebrat l'Eucaristia amb la feligresia de la parròquia de santa Bàrbara de Vilafranca.

Mn. Pere Fiol i Tornila
Cronista Diocesà

In memoriam

Sor Maria Sans Bibiloni Germana de la Caritat

El dia 27 de desembre de 2020 va morir Sor Maria Sans Bibiloni, germana de la Caritat, als 92 anys i 66 de vida religiosa. Era natural de Binissalem.

Durant la seva vida religiosa fou destinada a Pollença, Sencelles i per dues vegades a Santa Maria del Camí, on va arrelar-hi amb una llarga estada de 34 anys.

Dedicada sempre a les nostres escoletes, desenvolupà el seu apostolat tant amb les famílies dels nins com també amb els mateixos nins i les persones amb les quals treballava. Ho va fer amb senzillesa, pau i estima. Se sentia feliç envoltada dels nins i nines que estimava tant i que tan bé sabia agombolar quan ploraven, el que era un gran consol pels pares.

Sor Maria va viure la seva consagració amb molta fidelitat i estima al Senyor. L'Eucaristia, la pregària i el rosari eren els puntals forts de la seva espiritualitat, com també la devoció a la nostra Beata Francinaina Cirer.

A la Comunitat aportava fraternitat amb el seu somriure, la seva ajuda i sobretot l'estima a totes les germanes. Sempre tenia coses bones per contar dels nins i dels pares; compartia el que havia viscut a l'escoleta o pel carrer, ja que li agradava molt aturar-se amb la gent coneguda per parlar de les coses quotidianes; i si sabia d'algun malalt es preocupava per ell.

Sor Maria era una persona senzilla, acollidora, fidel en les seves conviccions, silenciosa i caritativa. Es va destacar per la seva bondat i humilitat.

Va passar els darrers anys de la seva vida a la comunitat de Porto Cristo, d'on va passar a la casa del Pare. Al cel sia.

Comunitat de Santa Maria del Camí

Sor Margalida Andreu Vadell **Germana de la Caritat**

El dia 14 de febrer, la nostra germana Margalida passà a gaudir de la vida definitiva amb Deu, als seus 90 anys d'edat i 63 de vida religiosa en la Congregació de Germanes de la Caritat.

Era natural de Felanitx i filla de pescadors, cosa que li donà ocasió d'aprendre a contemplar i pregar Déu en la natura i la mar, reportant-li gran energia i forces en els diferents entrebancs i dificultats de la vida.

El dia 4 de octubre de 1956, als 25 anys, ingressà en la Congregació de Germanes de la Caritat, i dos anys més tard, el 4 d'octubre de 1958, feia la seva professió religiosa confirmant i reafirmant-se en la seva vocació.

Es dedicà sobretot a l'educació infantil, en diferents comunitats educatives de la Congregació: Manacor, Colònia de Sant Pere, Artà, Coll d'en Rabassa, Formentera, Porreres i la Soledat, essent un bon testimoni per la seva generositat, senzillesa, dedicació als infants i a las germanes amb molta entrega, i esforçant-se a ajudar i donar una mà en tota necessitat i segons les seves possibilitats, cosa que li proporcionava molta felicitat a ella i a les persones del seu entorn.

Fou també una gran col·laboradora en les parròquies dels llocs on va viure; i com que li agradava el cant, durant la seva estada al barri de la Soledat s'integrà en la coral Brotet de Romaní, on va gaudir del cant i de l'amistat de tots els seus membres.

Persona piadosa, participativa i alegre. Les qui la van conèixer i la tractaren, ~~coneixen bé el~~ seu tarannà ~~senzi-~~

ll, callat, servicial, generós i amorós, que li donava fesomia de vertadera germana de la Caritat.

Ja malalta i necessitada d'atencions i serveis, fou traslladada a la comunitat de Vilafranca, on ha viscut els seus darrers anys de llarga i penosa malaltia; acostant-se al seu final, recomença per a ella, una nova fase de pau, i tranquil·litat profunda, passant a la total i plena felicitat amb Deu Pare el diumenge 14 de febrer de l'any en curs.

Sor Margalida, que es deixà seduir per la tendra mirada de Crist, gaudeix ja de la seva plena presència per tota l'eternitat, així ho creim. Al cel sia.

Comunitats de la Soledat i de Vilafranca